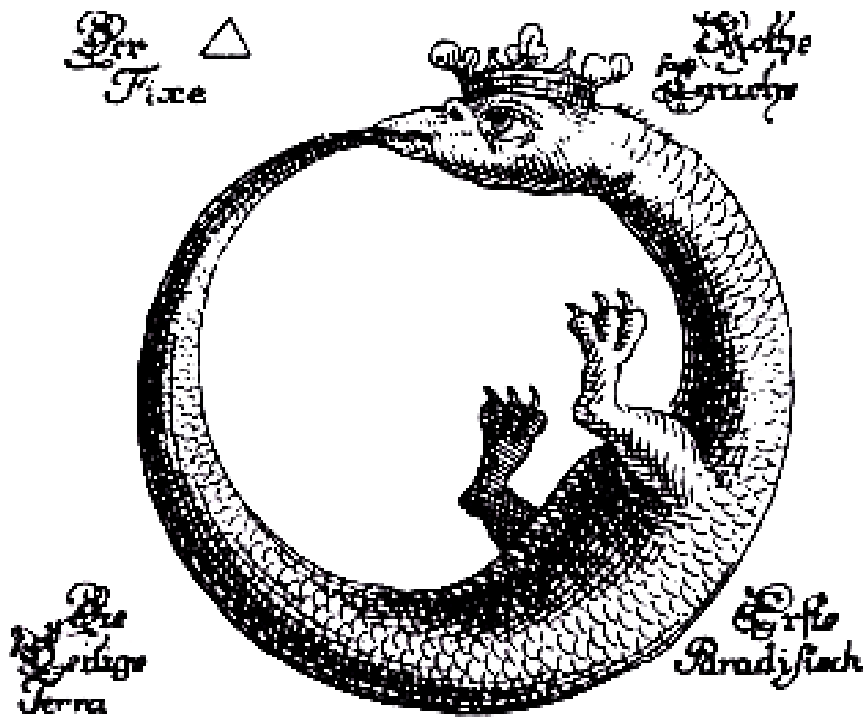

Сергей Борисов

Новият Месия от България

(фантасмагорични шуротии)

Съдържание

<i>Не казвайте какво става... (съвет от автора)</i>	3
Маловажните подробности	4
На път	9
Училището свърши, ваканция не се предвижда	18
Откъде да започнем?	20
Истината и само истината...	25
Просветлението	28
Епидемия, която сме проспали	31
Пак в “работилницата”	36
Пробата	44
Случайно (?) запознанство	47
Съветът на Шестимата	52
Всички планове са валидни само до първото препятствие...	59
Краят?	69
Махмурлукът е лошо нещо...	73

***Не казвайте какво става...
(съвет от автора)***

Ако на някого се случат неща, които противоречат на така наречения "здрав разум", а и на официалната (доминираща или наложена от някого) научна, религиозна, историческа, обществена, политическа и т.н. доктрина, и този някой вземе, че се разприказва наляво-надясно... какво си мислите, че ще му се случи? Овации? Ръкопляскания? Снимки на първа страница на известните таблоиди? Хайде де!

В най-добрия случай - прикрити, а и доста по-открити, усмивки. И вежливи, почти съгласни, кимания. После компанията около него оредява, и нещо... абе с други думи, забрават го в поканите за следващото парти.

В по-лошия случай - усмирителни ризи, въпроси като например "кой ден е днеска?" и разни лекарства по списък. Има и по-лоши варианти, досещате се какви...

Затова, ако на вас се случи такова нещо, направете следното: опитайте се да си припомните какво и колко сте изпили до момента, и ако успеете - ощипете се здраво някъде. Ако не се събудите с кръстосан поглед, залепнали клепачи, грапав език и главоболие, значи всичко е наред. Наистина се случва.

И тогава не разказвайте наляво-надясно, а действайте съгласно обстановката. И давайте смело напред!

sergetborisov@gmail.com

Маловажните подробности

Джони живееше във Великобритания (GB) от много отдавна – почти беше забравил от кога. Преди това живееше в България (BG). Една от многото временни и маловажни подробности в живота му.

А с такива подробности беше пълно – като се започне с името му. Беше наречен “Георги” от родителите си, обаче баща му започна да го нарича на шега “Джон” когато стана на 16 и се наложи да носи очила (баща му беше фанатичен привърженик на древните Бийтълс, и според него Георги беше пълно копие на Джон Ленън). Всички започнаха да му казват “Джони”, дори и учителите в гимназията, и той свикна. До такава степен, че когато стана пълнолетен, си смени малкото име от “Георги” на “Джони”. Съдията по делото за смяна на името беше малко очуден, но призованите свидетели помогнаха, и така той вече законно беше Джони. С българско фамилно име. Макар, че вече не приличаше на любимеца на баща си – необходимостта от очила беше изчезнала, а и дългата коса не беше в негов стил.

Друга маловажна подробност беше образованието му, но това той разбра по-късно. След гимназията родителите бяха категорични, че трябва да има висше образование, и то от университет в Англия. Защо точно в Англия, не беше много ясно – английският език не беше аргумент (Джони имаше интуитивен езиков талант, и към пълнолетието си говореше и пишеше свободно на английски, френски, немски, руски, италиански, латински и испански - тези знания беше определил като “маловажни”, защото ги придобиваше лесно, някак от само себе си). Започна с право, след три семестъра разбра, че това не го “кефи” особено, и започна да си запълва времето с разни “глупости”, според баща му – караше мощни мотори, събираше се с разни... меко казано странни хора, дори просвири в местна рок формация (като дете беше изкарал школа за класическа китара в София). От този период му остана навика да пуши, но към алкохол и други гадости не успя да се пристрасти.

В един момент му писна от всичко това и се прехвърли в една неразбираема за много хора специалност, която се занимаваше с древни култури. За него обаче беше разбираема по един неочаквано естествен начин, и толкова беше потънал в учението, че не усети как се изтъркаляха три години. Професорите го харесваха, един от тях дори намекваше, че може да го покани за асистент когато му дойде времето.

Тогава загуби родителите си. И двамата едновременно – в една верижна катастрофа на магистрала “Тракия”. Не успя да стигне навреме за погребението им, защото летището в Англия беше блокирано от стачка, и със закъснение от три дни пристигна в България. Отиде сам на софийското гробище.

Плака там цял ден, но вечерта все пак се прибра в хотела. Да, в хотела, защото се оказа, че върху жилището им има ипотека, и банката беше сложила ръка на абсолютно всичко, което притежаваха - с изключение на малко вехтории, една стара китара и някакъв ефтин сребърен медалион с необработен жълт камък, купен от майка му по време на семейно пътуване до Мексико в детството му. Вехториите изхвърли, за китарата купи калъф и я прибра – баща му беше посвирвал на нея, а медалионът на майка му кацна на шията му. След като братовчедите и другите му роднини не се заинтересуваха много от бъдещата му съдбата, той им отвърна със същото и се прибра в английското градче. При това понятието “собственост” също беше вписано в листата на временните маловажни подробности.

Наложи се да работи, за да се издържа и да продължи да учи. Стана барман, след това сесиен музикант, парк-бой, преводач, разносвач на пица и т.н. и т.н. Това продължи няколко години, в които учението престана да върви гладко, и професорите охладняха към него. В един момент поредният работодател започна, така да се каже, да настоява да попродава една стока в малки пакетчета, докато върши основната работа, и Джони разбра, че образованието също е маловажна подробност. Преби “работодателя” за радост на местната полиция, и се премести се в друг град, в Шотландия. Тук успя да приключи с формалности, загърбени в хаоса след трагичното събитие, и стана поданик на Нейно Величество. Най-неочаквано му бяха помогнали за това, и то абсолютно непознати хора. Без никакви условия и без претенции към него лично – просто му бяха помогнали.

Намери си работа в една антикварна книжарница. Започна да запълва празнините в знанията си, съвсем сам. Около него изобилстваше всякаква информация и имаше добра основа. Вечер се затваряше в квартирата си с купчина книги, взети временно със съгласието на собственика на книжарницата. Отвреме-навреме посвирваше с китарата на баща си, а понякога сядаше сам в едно кафене, от което се виждаше планината, и потъваше в безвремие. Без никаква компания, без женско присъствие. А и съдържателят не му досаждаше – само го наблюдаваше отдалече, изпод бялата си коса и белите вежди... Контактите му с другия пол напоследък бяха съвсем... инцидентни, за да не кажем никакви, но това не безпокоеше нито него, нито съдържателя.

Така се изтъркаляха още няколко години в пълна самота – ако не се броят клиентите в книжарницата, и идеите, които постепенно започнаха да се оформят и да го изтръгват от психологическия шок, причинен от смъртта на родителите. И един ден, докато съзерцаваше планината, изведнаж разбра, че е на 30 години, и е напълно, отчайващо, безперспективно сам! Поръча си уиски (за първи път от доста време), после – още едно, и още едно... събуди се в непознато легло от настойчивото звънене на телефона в джоба - късна сутрин, доколкото можеше да съди по слънцето в прозореца. Беше собственикът на

книжарницата - трите дни отсъствие на Джони го бяха притеснили сериозно, интересуваха се за по-нататъшните му намерения. Смутолеви нещо, затвори, стана и слезе долу.

Оказа се, че съдържателят на кафенето го беше качил в една стая след седмата му чаша, и беше повикал лекар. Не мислел, че трябва да повика и полиция, след като го познавал като разумен и спокоен постоянен клиент. Не, не дължи нищо за стаята, ще се радва да го вижда пак. Довиждане до следващия път – и белокосият старец го изпроводи и му помогна да се качи в таксито, което беше извикал.

Не се прибра в квартирата си. Откритието на явлението “махмурлук” (тридневен, както се беше оказало), го премести от таксито в местен пъб, където уискито помогна. Толкова му помогна, че се премести в друго заведение за още помощ... този път се събуди в собственото си легло, мръсен, със следи от някакви батални действия, и без никакви следи от портфейл, часовник, телефон и други ценности. Бяха оцелели само ефтиният медальон на шията, и шофьорската книжка и личната карта, неизвестно защо напъхани в чорапа на левия крак. Нямаше никакви спомени къде беше получил последната “помощ”.

След сесията душ/кафе/аспирин вписа в листата на маловажните неща твърдия алкохол – завинаги! И легна да се наспи.

Събуди се напълно нормален, и направи ревизия на времето. Губеха се общо пет дни, включително онези три в кафенето под планината. Облече нови чисти дрехи, а старите мръсни дрипи (бяха се превърнали в такива след петдневните “подвизи”) натъпка в пластмасова торба, за да ги изхвърли в контейнера пред входа на излизане към книжарницата. Направи си кафе, изпуши една цигара и тръгна да излиза, но не намери никъде ключовете си.

Претърси на обичайните места - няма ги! - и извади дрипите от торбата. След като претърси всичко, ги намери сред топка смачкани хартийки в един джоб. Сметки от избиването на махмурлука. Хвърли хартийките в кошчето, прибра парцалите в торбата и излезе. След като я изхвърли в контейнера, тръгна пеша към книжарницата. Оказа се, че на неговото място там вече има млад студент по английска литература, а собственикът наистина съжалява... Получи си последната заработка, и се върна в квартирата да мисли какво да прави.

Разбра, че е настъпило пак време за промени. Прегледа авоарите си – заедно с тези в банката щяха да стигнат на първо време. Внимателно подреди книгите, които трябваше да върне в книжарницата. Между тях имаше и екземпляр на последната книга на Агрипа на латински, и “Necronomicon” със съмнителна автентичност. Прерови за всеки случай и кошчето – намери писмо,

което беше започнал да пише, и го прибра. Разрови механично смачканата топка сметки, и забеляза между тях листче с различен цвят и фактура.

Измъкна го, и като го огледа, се оказа, че някъде по алкохолния маршрут от предните дни се беше сдобил и с талон от заливащите всичко наоколо просташки лотарии, обещаващи богато и охолно бъдеще. Хвърли го обратно при другите боклуци, и тогава забеляза, че на гърба му има надраскан с химикалка телефонен номер. Реши все пак да провери какво означава, като си купи нов телефон, и го прибра.

След като върна книгите, обеща да поддържа връзка, и пожела всичко добро на собственика на книжарницата, който беше порядъчен и много добър човек. После намери хазаина на квартирата, плати колкото дължеше и съобщи, че след три дни напуска. Не, няма лични вещи, освен два куфара – единият със скромния му гардероб, а другият с книги и ръкописи. Уговориха се да се видят пак след три дни. Пътюм си купи нов телефон. Прибра се в квартирата и седна да възстановява номерата на този и онзи по памет и от записките в едно тефтерче. Горедолу успя, и тогава се сети за талона от лотарията. Намери го и набра номера, записан на гърба. След дълга пауза, без никакви сигнали, се обади плътен мъжки глас: “Добре, навреме се обади. Както казах! Време е да тръгваш, но не пропускай нищо този път, особено вчера. До скоро.” И връзката прекъсна.

Нищо не разбра. Повтори обаждането. След малко чу “... несъществуващ абонат. Моля наберете правилния регионален код и номер...”. Опита пак. Със същия резултат. Старателно набра отново номера от гърба на талона. Несъществуващ абонат. Точка. С кого беше разговарял? “... не пропускай нищо този път, особено вчера...”. Повъртя талона, пхна го в джоба и излезе. На ъгъла купи вестници, вчерашни и днешни, и се върна. След като прочете всички обяви и новини и не намери нищо забележително, се върна към вчерашните издания. На гърба на втория вестник видя тираж на същата лотария, от която беше талона. Извади го, поогледа и видя серията и номера му най-отгоре в таблицата на тиража! Джакпот! Седемцифрена печалба! И то в GBP! Ха сега де! Пое си дълбоко въздух, провери пак, а после прибра талона при документите си. Огледа се в огледалото, взе вестника с тиража, заключи квартирата и хукна към банковия клон, където беше сметката му и където го познаваха.

Оказа се, че няма никаква грешка, и талонът е автентичен - след проверка на експерт. Срещу нищожна комисионна банката прехвърли печалбата в текущата му сметка, и то само след няколко часа неизбежни формалности, включително данъчни. Не, господинът не желае да прави депозит. Не, господинът не желае да прави изявления за пресата. Да, господинът желае да запази оригинала на талона за спомен. Благодаря и довиждане.

Обратно в квартирата. Легна на леглото и хвана глава в двете си ръце. Сега какво? "... До скоро!" С кого и къде? Казва ли ти някой? Опита пак – "Несъществуващ абонат... моля наберете...". Направи си кафе, и този път се замисли наистина сериозно какво в същност иска да прави. Сега, когато и работата за насъщния беше минала в категорията на маловажните неща.

На път

Получи бързо международен паспорт срещу експресна такса и добавка към нея (нещо го караше да мисли, че може да му потрябва заедно с другите документи). Вече беше купил любимия си модел на “Harley-Davidson” от един аукцион – моделът без допълнителна електроника и съвременни джаджи, харесвани от богатите тийнейджъри и от комплексарите. Истински оригинален класически “Harley”. В сервиза, след пълна проверка, го увериха, че всичко е наред. Гаранция “For life”. В комплект със съответните дрехи и друга параферналия, включително чанти със спален чувал и джунджурии за къмпингуване. И със специална “екстра” за първокласни клиенти – масивна емблема на фирмата на неръждаема верига, да се носи на врата под/над якето! Изхвърли я в първия бидон за смет, след като излезе от сервиза.

Сменил беше и телефона с по-надежден модел (и с новия многократно беше опитвал да избере номера от талона, със същия успех). Имаше и апарат със спътникова връзка, GPS, глобално покритие и вграден компютър, където беше прехвърлил всичко от старата си браква в квартирата. В едната от чантите, с чувство за хумор, беше натъпкал и комплект за “оцеляване” – медицински набор, способен да извади от гроба мъртвец, според рекламата. Там беше прибрал и тефтерчето с разни записки.

На третия ден, след като беше преминал тунела Дувър - Кале, още се мотаеше по долината на Лоара. Нощувките в евтини мотели с добри паркинги за мотори не бяха нищо ново за него, нямаше и неприятни инциденти. Само на втория ден, когато го застигна група френски рокери с доста агресивен нрав (изглежда бяха гледали всички версии на “Лудия Макс”), малко се попритесни и изостана, но после пътят беше чист - след като две коли на френската полиция го задминаха с включени сирени.

Следобедна на третия ден стигна Ла Рошел, и по залез слънце се прехвърли с ферито на остров Ре. Беше чувал добри неща за свободните нрави тук, в смисъл, че никой на никого нищо не натрапва, включително нежелана компания. И понеже не търсеше компания, нае бунгало близо до малко ресторантче, взе набързо душ, сложи леки дрехи и отиде да хапне. Късното лято вече не беше горещо и задушно, както през юли, а и бризът на острова беше приятен, с дъх на океан.

След като засити глада си с ескалоп, зелена салата и бира, се огледа. Десетината маси бяха празни, с изключение на него и двойка застаряващи бивши хипита малко по-нататък. С нещо му напомняха едни приятели на родителите му, които така и не успяха да се примирят, че не са били на Уудсток с Джими Хендрикс и “Дорс” (макар да не беше съвсем сигурен дали “Дорс” са се срещали с Джими там).

Донесоха му втора бира, и той се замисли. Накъде всъщност беше тръгнал? Първоначалната му идея беше да стигне до Испания, имаше добри спомени от детството, когато пътуваше с баща си и майка си. Един от тези спомени беше Малага, а и мисълта, че оттам до Танжер и Маракеш е само една крачка, също го блазнеше. Никога не беше попадал в Африка. Но сега май се получаваше класическата ситуация с мухата без глава. Днес е събота, а утре... като в старото ТВ предаване в България – “Накъде в неделя”...

Изглежда е сбъркал посоката. Беше решил да се води само от интуицията си при избора на посока, и беше тръгнал на юг. Сега интуицията му се плезеше с усмивка, като в оня стар виц за каубоя Джони и съкровището в пустинята... Май беше по-добре да тръгне през Дюнкерк към Холандия, а оттам може би малко по-насевер... Нищо, не бързае за никъде, и там ще отидем, всичко е възможно без увиснали на врата ангажименти, и с платинена кредитна карта в джоба!

Чу стъпки зад гърба си и се обърна. Приближаваше добре оформена brunetka, облечена в миниатюрна бяла плажна рокля, и с голяма чанта (същия цвят) на рамо. Тя гледаше към него, и той се усмихна. Тя също:

- Може ли да седна при вас?
- Разбира се, и веднага ще махна излишните столове, за да не се присламчи друг някой... сядайте! – опита се да се пошегува, май успя.

Стана и ѝ помогна да инсталира огромната чанта на третия стол. Докато си дрънкаха задължителните за такива случаи глупости, си отбеляза, че тя говори френски с лек акцент... “май е германка... или по-скоро шведка...”. Сервитьорът вече носеше нейната поръчка, когато започна да разбира, че всъщност не може да определи дори възрастта на дамата – между двадесет и петдесет, нали? Но много свежи петдесет! И начинът, по който гледа, е едновременно и сериозен, и насмешлив, и невинен. А и под плажната рокля май няма нищо... никакви бижута по ръцете и ушите, само нещо сребърно или платинено на шията... и косата късо подрязана, почти по военен маниер. После забеляза нещата в чинията пред нея:

- Винаги съм се чудел какво намират хората в мидите и стридите. Не е ли малко... хлъзгаво?
- Там, откъдето идвам, ядем такива неща, а ако опиташ, ще ти хареса (вече бяха на “ти”, тя му подаде едно парче, наистина не беше лошо).
- От къде всъщност идваш?
- Ще ти кажа, но по-късно. Сега съм уморена, хайде да плащаме и да спим.
- Къде си отседнала?
- При теб. В твоето бунгало, друго за днес не се предвижда. Хайде.

И тя стана, като остави повече от достатъчни банкноти на масата, и нарами чантата. След като преодоля изненадата (пак джакпот!), той също стана и тръгна след нея. Настигна я, когато вече беше влязла (не разбра как – ключът беше у него, а и откъде знаеше кое е правилното бунгало?), беше захвърлила чантата и роклята си на едното от леглата (вътре бяха две), и се насочваше към малката баня.

- Не зяпай така, не си ли виждал гола жена?
- Не и такава...
- Ти си взел душ, но аз не – цял ден пътувам, докато те гоня! Изморена съм!
- Да ме гониш? Откъде-накъде...
- Всяко нещо с времето си – и се скри в банята.

Като излезе, го намери седнал на другото легло. Беше загърната в хавлия, която захвърли на един стол, и премести там чантата и роклята. Пъхна се под завивката и му се усмихна:

- Хайде, лягай си и ти. Утрото е по-мъдро от вечерта.

И той, май без да се учуди много, също се пъхна под завивката – на другото легло! – и веднага заспа. Непробудно и без сънища.

На сутринта се събуди с изгрева на слънцето. Грееше точно върху лицето му. На другото легло спеше снощната... загадка, гостенка, натрапница, завоевателка – как да я нарича? Не беше си казала името. Спеше, открита от кръста нагоре, и между разкошните гърди той видя... същия сребърен медалион с необработен камък като своя! Скочи и се надвеси над нея... да, същият, само цветът на камъка е малко по-блед, но също така жълт, като неговия... като този на майка му, в същност.

В този момент тя също се събуди. Видя къде гледа, и се усмихна:

- Май нещо взе да схващаш? Грешиш, нищо не си схванал! – и го придърпа в леглото при себе си. – Вече не съм уморена!

След около час, облечени в лекото облекло за плаж от вечерта, седяха пак в ресторанчето. Той се опита да преодолее притеснението си, и се усмихна:

- Да не съм попаднал на някакъв снимачен екип?
- А, виждам... “Glory Road”... чел си я. Май има прилика в ситуацията, но там мястото е съвсем друго - остров Левант, до Марсилия... обаче аз не съм никаква императрица, и ти не си героят Оскар, а най-обикновен книжен плъх.
- Но май четеш мисли?

- Е, това го можем. Можеш да ми казваш Джини, разбирам, че си любопитен за името. Джони и Джини, добре звучи, а?

Сервитьорът беше донесъл вече континенталната закуска, на него му стигаше кафето с цигара. Нейният апетит беше добър, и не пушеше. Изчака сервитьорът да се отдалечи.

- Не е ли време да ме пооткрехнеш какво става?

- Добре, слушай. Аз съм нещо като куриер. И всъщност не съм жена. От доста време тук ни наричат сукуби, без обаче да знаят какво точно сме и какво всъщност правим. Ние само носим съобщения и напътствия, другото е гнусно суеверие. Е, понякога можем и да... нищо, не е престъпление, а и ти май нямаше нищо против? - и се усмихна невинно.

- Този медальон това ли означава? И майка ми също...

- Не. Сега слушай внимателно, почвам да си върша работата. И не се притеснявай от сервитьора и другите – те ще чуют само лиготенето на двама, които снощи са преспали заедно, без да се познават преди това. Медалионът попадна у майка ти случайно, ако в този свят изобщо има нещо случайно... посредникът видял в нея силата, и веднага го дал, без да се замисли. Тези медалиони са и маяци, и щитове, и много друго – ще разбереш. Ако майка ти го носеше по време на катастрофата, сега двамата с баща ти щяха да са живи... нищо, те са на добро място, и чакат нови изяви. А ти имаш късмет да притежаваш истинска сила.

- Каква сила? Какъв късмет?

- Вече си чел за доста неща, а и за някои си се досетил сам, така, че би трябвало да знаеш каква. Но тези обяснения не са моя работа. Аз само трябваше да те настигна, за да ти кажа накъде да тръгнеш. Лошото е, че тръгнах да те гоня с кола, а не те причаках невинно някъде по пътя. Или направо да вземех да се изтърся в стаята ти снощи, така, просто отникъде... аз обаче не обичам и моторите, и тези простотии с появяване отникъде... пък и не бързаме особено - и спокойно отпи от кафето, - Ти общо взето си усетил правилно посоката. Ще трябва да продължиш на юг, обаче не към Испания. Отиваш в Андора.

- Какво ще правя в Андора?

- Нямах никаква работа в Андора. Важното е да стигнеш до един тунел по пътя за там. Ще го познаеш, като стигнеш – малко встрани от пътя, тези, без медальоните като моя и твоя, не го виждат. Влизаш с мотора си в него, и после нямаш грижа. Чакат те, така да се каже. Отдавна. Могат и още да те почакаат, там времето е без значение, но за теб вече не е добре да се бавиш.

- Ти с мен ли ще дойдеш?

- Нали ти казах, аз съм само куриер. Но ако искаш, мога да те поизпратя... до бунгалото – и се усмихна.

Наистина го изпрати. Помогна му да събере малкото багаж, който имаше, и след това захвърли роклята. След известно време стана от леглото, където той лежеше изнемощял, облече се и се усмихна:

- Не зная дали пак ще се видим, но на мен ми беше приятно... да работя с теб. Наистина се казвам Джини, но трябва да знаеш, че по вашето летоброене съм на около 12 хиляди години – това за нас е еквивалентно на тийнейджър. За колата не се безпокой, ще я приберат. А на теб пожелавам добър късмет, ще ти трябва. Не забравяй за тунела! – и изчезна, заедно с голямата чанта.

Остана още малко в леглото. Виж ти! 12 хиляди, айде де! И не се притеснява да изчезва – само не обичала простотиите с появяването от никъде! Ама каква жена... стоп, не жена, а сукуба! Олеле!

Към Андора тръгна направо, а не покрай тихоокенското крайбрежие. Единственото премеждие беше малко след Тулуза, където две типични френски ченгета само дето не го съблякоха гол – искаха да си обяснят какво прави чак тук гражданин на GB с такъв точно “Harley-Davidson”, и то съвсем сам и почти без багаж. Накрая се ядоса, показа им платинената карта и им обясни, че работи за MI-7... ако не вярват, ще им се обадят! Грабна си документите от ръката на старшия, запали двигателя и изчезна в далечината, докато те се мъчеха да си затворят устите.

Така. Моторът мърка под него, пътят е хубав. Намали, почнаха да го изпреварват редки коли – тук трафикът не беше тежък. Намираше се на правилното шосе, усещаше го, и започна да се озърта за някакъв тунел... границата с Андора беше близо, а отделните хълмове бяха редки. Стоп! Отби на банката – в дясно от пътя, между дърветата, нещо се мержелееше! Наистина като тунел, но не в някакъв хълм – просто така, каменен свод наскре полето, и тъмнина навътре! До него не водеше път, а само трева и буренак. Изгаси мотора и запали цигара. Слезе, поразходи се, огледа се – наистина никой не гледа в тази посока. Какво да гледат, за тях е само буренак и голо поле. А в него самия си се заглеждаха от автомобилите – какво прави тук той рокер, сам наскре полето!

Изчака да отmine последната кола, загаси цигарата и запали мотора. Включи фара и леко тръгна през тревата. Като наближи, усети, че медалионът се затопля. И тунелът светна! Извървя вътре в него стотина метра – въздухът е хладен, без типичния дъх на мухлясало подземие, по-скоро се усеща полъх отвътре навън, и то с аромат на море. Настилката прилича на асфалт, но май не е такава. Стигна до разклонение – надясно сочеше стрелка с един символ отгоре, който той веднага разбра, и зави натам. След около километър излезе от тунела, и пред него се разгъна безкраен плаж, тихо плискащо се море и

безлюден бряг, под нощно небе, обкичено със звезди и няколко луни. А пред тунела във Франция беше късен слънчев следобед!

Загаси мотора встрани от пътя, и пак слезе. Медалионът беше изстинал. Запали цигара и въздъхна. Всичко беше очаквал, но не и това – банална картинка от научно-фантастичен филм! Оставаше да се дотътре отнякъде и летяща чиния! Или тенекиен робот да го поздрави със скърцащо “Welcome Master. The Force is with you”! Сега какво, да кара по плажа, докато свърши бензина? Или да разпъне палатка тук и да чака, докато падне тавана! Джини не му каза какво да очаква, само си изчезна леко и удобно... а за връщане назад май не можеше да става дума – като погледна към тунела, от който току що беше излязъл, видя там само същия пясък и безлюден бряг. Shit. Ами сега?

Чу зад гърба си тих смях. Обърна се и видя силует на човек – съвсем нормален човек, но облечен в странна комбинация от джинси и антична туника.

- А, извинявай – каза човекът, и туниката се смени с джинсово яке, - тук идват откъде ли не, можеш да се объркаш. И да знаеш - не съм тенекиен, не съм робот, а и тук няма да видиш техничарски чудесии. Моторът ти също вече е прибран на сигурно място, няма да ти трябва засега. Изобщо добре дошъл, Джони!

Мъжът се приближи по пясъка, и сега вече на светлината на луните се различаваха строгите черти на лицето, черната дълга до раменете коса, черните очи без зеници и високото набръчкано чело. Като проговори пак, Джони позна гласа от разговора с несъществуващия номер.

- Виждам, че не си шокиран много – държиш се като този, преди... май две хиляди ваши години. Можеше да се очаква... само това “shit” не беше особено учтиво!

- Извинете ме, ако можете... а вие сте...?

- Последните 25 хиляди години някои ме наричат Абрахас, други ми казват просто Абри, а преди това бях известен със съвсем различно име. Обаче хайде да вървим, ти си изморен, а аз имам много друга работа. Мен можеш да наричаш както си искаш, тук имената не са важни, а може и да ми казваш просто Шефе. А и ще видиш, че говоренето всъщност е само навик, макар и приятен, и създава предимно недоразумения.

- Но Абрахас... май изглежда другояче, доколкото знам!

- Ако много държиш, мога да ти се представя и в две-три други опаковки, но това няма да е много здравословно... за теб! Хайде да тръгваме!

Хвана го за ръката, и плажът изчезна. Бяха в малка хотелска стая с всички типични за 21-ви век удобства минус ненужния лукс. През малка отворена

врата се виждаше най-обикновена баня с вана, биде и тоалетна чиния, но светлината идваше... някак отвсякъде. На масата в средата беше сервирана вечеря – тривиален ескалоп със зеленчуци, хляб, сол в обикновена солница, чаша, бутилка Heineken и бутилка с вода без етикет. Имаше и пепелник, и от неговите цигари – явно тук пушенето още не беше забранено... всичко, от което се нуждаеше в момента.

- Почини си, ще говорим, след като се напиш. Не казвам “утре”, тук време всъщност няма, трябва да свикваш – колкото по-бързо, толкова по-добре.

И Абраксас/Абри/Шефът изчезна. Джони се огледа и едва сега забеляза, че друга врата освен тази към банята нямаше. Килия? Едва ли са го довели тук за това. Ще видим. А сега да хапнем и да спим, как беше там – утрото е по-мъдро от вечерта! Обаче и утро, и вечер всъщност май няма... майната му, ще видим!

След като се нахрани и се погрижи за хигиената на измореното си тяло, легна в леглото и заспа. Не видя как заедно с това и светлината, и всичко друго изчезна. И не сънува нищо.

Събуди го пак слънчев лъч, беше в същото легло, в което заспа. Обаче леглото се намираше на полянка до ручейче, на тревата до него имаше поднос с кафе, цигари и пепелник, наблизо... си играеха зайчета! А между два храста се мъдреше малката врата с ваната, бидето и тоалетната чиния зад нея. Беше очаквал нещо подобно, но все пак се учуди. Стана, запали цигара и засърба кафе. След това си изплакна лицето в ручейчето, и отиде в банята да търси дрехите, където ги беше оставил. Излезе оттам освежен, облечен и напълно готов... за каквото го очакваше, или поне си мислеше така.

В главата си чу: “Готов ли си?” Каза мислено “Да”, и се намери в средата на голяма зала – май не се виждаха стени и таван, а само два стола върху под от бял мрамор. На единия стол седеше посрещачът му, този път облечен в бял хитон, и той разбра, че трябва да седне на другия. Между тях имаше малка масичка, на която неизвестно как се беше оказал медалионът му (провери – нямаше го на шията), цигарите, пепелникът и чашата с кафе от полянката.

- Седни. По традиция встъпителните инструкции на новодошлите давам аз, въпреки, че съм много зает... да кажем, човек. Добре, че не става често. Най-важното: медалионът не е предназначен за тук, тук можеш само да направиш бели с него. Затова за сега няма да ти трябва, ще си го получиш обратно, когато му дойде времето - и медалионът изчезна, - но можеш да си пушиш и да пиеш кафе, докато слушаш. Изобщо свикни бързо – тук не се церемоним много с йерархия, протокол, етикет и други простотии, нямаме време за това. И така, намиращ се на едно място, което писателите и новоизлюпените физици при вас

наричат под- или над-пространство, поповете ви са го кръстили, не знам защо, Рай, а всъщност това си е просто мойта работилница. Виждам, че знаеш нещо по въпроса, обаче знанията ти не са съвсем точни, и са абсолютно непълни.

- Все пак писаното в древните писания...

- Писали са го хора – някои неуки и глупави, други недобронамерени, и ето резултата! Не се вживявай много, не е така само при хората – законите за съответствието и подобие действат навсякъде... Сега, за вътрешния ред. Като посвикнеш, ще видиш, че няма ограничения. Не можеш да пипаш само архетипите, за сега. А и до там няма да имаш достъп. Можеш да правиш всичко, каквото можеш, а и да ходиш навсякъде, където поискаш – като се научиш как...

... С теб ще работят други, не аз: на първо място – една същност, която вие наричате Аполон, Архангел Михаил, Ганеша и какво ли не още, а ние помежду си го наричаме Луцис (не го бъркай с Луцифер, той е друг и има други задачи). Можеш да му казваш Майсторе, той обича това обръщение. Ще имаш работа и с Кибела, известна още като Рея, Изис, Афродита... и с други имена. Ние ѝ викаме Кучката на шега, обаче ти не прави тази грешка! Можеш да се обръщаш към нея с Како, тя ще го приеме. Третата същност, с която ще се срещаш често, е известна с имената Пан, Бакхус, Кришна, и т.н. – бил е винаги много популярен навсякъде, ние си го наричаме Веселяка и много го обичаме. И ти можеш да го наричаш така...

... Много внимавай с Хефест/Вулкан – другите му имена също си чувал, - откакто си нарани крака при формирането на този еон, никак не обича да забелязват, че куца, иначе си е много добродушен и добронамерен, от него ще научиш всичко за съвместяването на пространствата и всякакви там енергии, бели, черни и полихромни... ще имаш работа и с Кронос/Тенгри/Хор, той ще те научи как да разбираш правилно понятието “време”. С него също бъди много внимателен! За сега от мен толкова. Имаш ли някакви въпроси?

- Май само два... може ли първия?

- Давай.

- Излиза, че това, което наричаме от толкова време богове, деви и ангели, са всъщност извънземните от калпавите сензацийки? И че Бог всъщност няма?

В залата притъмня. Другият изведнъж стана много висок и се отдалечи. Нещо затъмна откъм невидимия таван. Джони стисна очи и сви глава в раменете си в очакване на нещо лошо, но после тътенът утихна и постепенно отново стана светло. Отвори очи и видя събеседника си пак седнал на стола, намръщен.

- Никога повече не повтаряй тази глупост. Той, разбира се, те е чул, но Той е великодушен и не е отмъстителен към децата си. След време ще си подредиш умствения багаж, но сега ще ти кажа основното и няма да повтарям: Той е създал всичко – и нас, и вас, и много други неща, на които още не им е дошло времето. Вашата работа е да живеете, нашата – да поддържаме в ред всичко и навсякъде. А това, което наричате извънземни, всъщност са ваши

братчета (и сестрички), с които не сте във връзка, откакто подивяхте преди... да кажем, известно време, не е важно... Но и те създават проблеми не по-малко от вас, въпреки, че повечето от тях си останаха цивилизовани след голямата бъркотия, която ние тук наричаме “електрическите войни”.

- Разбирам, чувал съм за това... “Каквото е горе, такова е и долу...”. За какво сме ви тогава аз и такива като мен?

- Уместен въпрос. Работата е много, мойто момче – ето например аз сега, според твоята представа за момент, се намирам едновременно на още 1 356 места, докато ти правя така наречения встъпителен инструктаж. Разбра ли? Освен това съществуват и Седемте Закона... Чака те, как му казвахте там, в първата ти родина – яко бачкане! Работа те чака, обаче ти гарантирам, че ще бъде интересно! Свърши ли? Трябва да тръгвам.

- Един последен въпрос, личен. Разбирам, че всичко случило се напоследък с мен е било манипулирано от вас. Защо например бяха тези милиони - те тук не са нужни, - а не ми казахте направо как стоят нещата?

- А, разбирам, за лотарията... това, мойто момче, е обичайният последен тест. Нямах представа колко - на пръв поглед порядъчни хора, - изведнъж в такъв момент превключват на дворци, разврат, властолюбие, неудържима лакомия за още, и забравят и малкото, което са научили. А що се отнася до манипулации... всичко останало си е твое дело, още ли не си разбрал? Затова си тук, и за това разговаряш с мен. Но аз нямам време, както казвате вие, за празни приказки. Това е. Успех и добър късмет!

И изчезна. Джони си запали цигара, взе кафето в ръка и огледа безкрайната зала без таван... за втори път му пожелаваха добър късмет... дано да е за добро!

Училището свърши, ваканция не се предвижда

И така, свърши се. Знаеше почти всичко, можеше много, но беше все още малко объркан. При последната си среща с него Абракас му върна медалиона, и му напомни да не прави грешката, допускана от други преди - да стане причина за нова религия. “Религиите не са свързани с Него, мойто момче, а само с човешката алчност. Помни: Той няма нужда от кланящи се дебили, а само от разумни и трудолюбиви деца! Сега вече знаеш какво е създал Той и защо – дано не го забравиш никога!”.

На плажа под многото луни го изпращаше Кибела. Моторът му беше вече там, когато тунелът се появи. Вече нямаше нужда да го водят за ръка, но все пак му беше приятно нейното докосване. Беше приела формата на зряла жена с леко посивели коси, и без притеснение я нарече Како преди малко... макар да знаеше още какво можеше да бъде, ако пожелае... Тя се спря, спря и той.

- Време е да тръгваш. Преди време пак аз изпратих от тук и Зороастър, и Сидхартха, а после и другия – не се обиждай, но по-голям от него не се е раждал и няма да се роди при вас... Иди и им помогни! Вече знаеш защо нещата там вървят катастрофално, и кои ускоряват процеса с алчността и глупостта си.

- И все пак, защо не се намесите пряко, защо ни оставяте сами?

- Знаеш, и въпреки това питаш? Седемте Закона не са измислени от мен, дори не и от Него... но ето какво ще ти отговоря: ако поради някаква глупост или стечение на не знам какви обстоятелства го направим, вие ще се превърнете в наши домашни животни, и ще трябва да ви третираме подобаващо, а Неговата воля не е такава... трябва да вървите напред сами, друг начин няма и никога не е имало.

- И все пак... нямате ли малко милост?

- Милостта и жалостта са лоши съветници – майката кара детето да се учи да ходи, въпреки, че знае как го боли и защо плаче... а и птиците избутват децата си от гнездата, за да полетят... но тези неща също ги знаеш. Няма място за милост и жалост, когато става дума за изчезване на цяла цивилизация! И не бъди неблагодарен – както виждаш, не сме ви оставили сами. А... знаеш ли какво ми подшушна Абри преди малко? “Сритай задника на пишлемето на изпроводяк – да не остане с впечатлението, че сме благотворително дружество, а и да не забравя какво е болка”...

...Няма да те ритам, но не забравяй болката! Хайде, тръгвай, тунелът ще се отвори там, откъдето си тръгнал – за всички, минали от тук, винаги е било така... дори и за онзи луд словоблудец преди няколко века (грешка, и ние грешим, макар и рядко, добра се дотук “с честни намерения”), който ни описа после в... отвратителни черни краски... че и надпис сложил над входа на тунела, на излизане: “Надежда всяка тука оставете!”. Него наистина трябваше да го сритам, накрая мен пратиха да махам табелата над входа... а медалиона му отиде да прибере една, която познаваш - и оттогава е настанен на мястото, което сам

си е измислил... и ще си остане там до края на Еона, за назидание на другите – да знаят, че със сериозните неща не се шегуват! “Божествена комедия” му се прищяла!... И така, тръгвай, ще те чакат от другата страна.

- Кой?

- Не знаеш ли? Твоята сукуба, Джини, измолила от Луцис – колко добре сте си паснали, колко си имал нужда от техническа помощ и т.н. И той, нали е жалостив, разрешил! Мъже! Хайде, тръгвай вече, че ще ме ядосаш!

И тя за момент придоби друг облик – нетърпимо красива фурия с пламтящи очи, златна кожа и диамантени криле, после се превърна в ужасен демон, и като се изсмя гръмовно, подвикна “Ама не посмя нито веднаж да ми кажеш Кучка, а?”. После изчезна – много ефектно, сред блясък, мълнии, гръмотевици и гейзери от огън и дим, докато ехото от смеха затихваше.

След като дойде на себе си, запали мотора и влезе в тунела. Вече знаеше, че всеки минал от тук го вижда по различен начин. Неговото възприятие беше функционално и практично – без всякакви там чудесии, “пазачи на прага” и прочее дивотии, просто път. Стигна до разклона в него, спря за момент до стрелката със символа над нея – кой ли щеше да мине оттук следващия път, и какво щеше да види? – и продължи за последните стотина метра.

Джини беше пред входа, с медалиона си, с почти невидимата рокля и голямата чанта, но този път всичко в елегантно черно. Метна се на врата му, и чантата го удари по гърба.

- Пак те изненадах, а? Джини ще помага на момченцето да си свърши работата! Ама не се отчайвай, де, понякога и ще почиваме – аз и това го мога!

Откъде да започнем?

Разрови се в чантите и намери, каквото му трябваше – някой предвидливо беше натъпкал вътре кожено яке и втора каска... интересно кой... а може би си ги вози още от GB – от сервиза на “Harley-Davidson”, казва ли ти някой? Обаче май е по-добре да излезеш от тук сам - пеша или на гърба на магаре, без много да бързаш, и да имаш време да пообмислиш това-онова... Настани Джини на задната седалка, след като тя си сложи каската и якето, а той седна на земята и запали цигара. Поразмисли, и престана да се колебае - няма да скромничим, ще ползваме новите умения! И реши къде ще отидат.

Премести се на предната седалка, запали мотора, хвърли цигарата, отвори малък тунел до Шотландия и излезе от него точно пред кафенето в полите на планината, където преди обичаше да се заседява сам. Никой не видя пристигането им. Трябваше да започне от някъде, а тук му харесваше. Пък и с белокосия старец май бяха изградили взаимна симпатия през последните години.

Паркира мотора до входа, да не пречи. Влязоха вътре и седнаха на една свободна маса, с лице към планината. Всички мъжки погледи автоматично се преместиха върху Джини (тя беше свалила якето и каската), а към него гледаше само белокосият съдържател от бара. Стана и отиде при тях.

- Много си се променил, младежо, откакто те натоварих на таксито! Само за няколко дни! А и не си сам този път, както виждам!

- Случват се такива неща понякога... Ще ни нахраниш ли? С каквото имаш, но без уиски този път... – и погледна към нея; тя уж беше заета да брои гладните погледи, но я хвана да намига многозначително към стареца... виж ти!... съдържателят обаче отвърна спокойно, като го гледаше право в очите:

- Май за теб не са минали само няколко дни... и май идваш от далече. Последният път един, когото видях да се връща оттам, беше на магаре... сега ти си на мотор... времената се менят, но не и важните неща! А дамата като че ли ще иска стриди – и се затътри към бара.

Хванаха го неподготвен. И толкова директно и откровено! Пък си мислеше, че командва парада. Старецът си го бива, май не е обикновен старец. А и Джини нещо... - погледна към нея, - и тя се усмихна невинно:

- Е добре де, и тогава бях куриер, но без закачките, които имах с теб. А той наистина се движеше с магаре по онова време, освен това беше женен, държеше на жена си и имаше вече двама сина! Питай го, когато се срещнете, ако не ми вярваш! И дядо е в това много преди мен... кой мислиш, че ти пъкна талончето от лотарията в джоба след тура по кръчмите?

- Дядо? Той ти е дядо? И също като теб... сукуба? Олеле, не ми казвай, че съм рискувал да... и си мислех, че аз съм избрал къде до отидем от изхода на тунела!

- Да, точно така - дядо, но той си е чистокръвен инкуб - на младини е носел съобщения на разни дами от висшето общество, от него са тръгнали няколко владетелски рода в Шумер и Акад, а и в Египет... обаче от известно време е заседнал тук, харесва му планината отпред. Харесва му и да се навъртат млади хора около него, затова е създал това място. Има си някаква негова теория, че старите хора трябва да си плащат за глупостите на младини, като търпят глупостите на новото поколение. Негова беше и идеята да ти помагам, каза, че отдавна те харесва и май ще имаш нужда от много помощ. И ето – помагаме!

- Кой е всъщност дядо ти – ако изобщо ти е дядо?

- О, сто процентов дядо, не се съмнявай... Някога са го наричали Урбанипал, а тук, поне по адресна регистрация, го знаят като Бени Пал. Аз му викам “дядо”, а как ще му казваш ти - разберете се двамата!

- Как се забърках с вас, а и с всичко това!

- За нас нямаш нито заслуга, нито вина, а останалото си е изключително твое дело – с произтичащите от това последствия, права и задължения.

Старецът донесе вечерята на голям поднос – наистина имаше и стриди.

- Защо не седнеш при нас, да си поприказваме?

- Защото имам и други клиенти. Поприказвай си с Джини, има какво да научиш от нея. С мен после.

- Как да те наричам?

- “Бени” ще свърши работа.

Върна се на бара, откъдето започна да разнася поръчки по масите в неговия не особено забързан маниер. Чуха го да споменава уж на тих глас за черния колан на внучката си, и как наскоро викал линейка за един особено упорит клиент, който имал неблагоприятното да ѝ досажда много настойчиво и невъзпитано... Повечето лакомни погледи угаснаха, а някои просто се загледаха навън.

Джини се хранеше, без да поглежда към него. Каква чаровна невинност!

- Каж ми, винаги ли си бърникаш в главата ми, или само по някога?

- Мислех, че Кибела те е научила на тези неща. Май си бил лош ученик!

- Е, добре... всъщност тя ме предупреди да не прекалявам, преди да свикна. И каза нещо за неетичността на “менталното нахлуване”.

- Хайде да се разберем веднъж винаги – тя остави вилницата и го погледна сериозно, - ти обичаш да говориш, аз също. Но за да няма недоразумения повече на тази тема, знай, че за нашия вид всичко, което си

мислите вие, хората, е винаги, абсолютно и тотално ясно. Да ти кажа ли какво си мисли за мен и какво му се иска на онзи там с хилавите мустачки? С дядо е малко по-сложно: ако не ми разреши, не мога да го “чета”. А ти... аз съм “отворена” за теб, но досега не си опитал... опитай сега, знаеш как!

И той се престраши. Погледна през нейните очи: видя себе си и всичко наоколо, усети тялото ѝ, усети хиляди неразбираеми неща, в това число лекото треперене на почвата от далечния трафик, движението на малък паяк горе по тавана и на мишката под дървения под, кълвача в дървото отвън и пчелите в хралупата, и още, и още... но почувства и мощна енергия, и желаниа, и притеснения – за него, Джони, за бъдещето, за това, какво ще каже дядото, и още, и още... Зави му се свят и прекрати опита.

- Видя ли, че не е страшно?
- Напротив, страшничко си е...
- Не забравяй, че не съм човек. Опитай пак, само този път си представи, че ми говориш, но без да произнасяш думите!

Послуша я, и на въпроса си “...?” чу и разбра нейния отговор ясно, изцяло и веднага: “Ще трябва да свикнеш да ми се доверяваш! Никога няма да те предам, никога няма да ти причиня зло или неудобство, и винаги ще бъда с теб, докогато трябва и го искаш! И... ще си говорим с думи, щом така ти е по-добре, но този начин може да се окаже важен. Не се страхувай, не ме отблъсквай, не се притеснявай от мен, и всичко ще бъде наред... и престани да се срамуваш от мен, това също ми е ясно, нали съм сукуба, ако сега те преместя в стаята горе... стоп... знам как да се ограничавам да не правя глупости, повярвай ми и за това... е, разбра ли?”.

Пак му се зави свят. Обаче в него започна да нараства чувството за взаимност и споделеност на момента, и за нейната привързаност... може би и нещо повече от привързаност. И чувството за сигурност и надеждност, за обвързаност, по-голяма от обикновените човешки чувства, които беше изпитвал, за партньорство отвъд обикновените представи... сърцето му се изпълни с топлина и щастие!

- Е, как е да погледнеш в “главата” на сукуба? Горе-долу същото ще почувствуващ, ако “погледнеш” в обикновена жена, но с по-малка сила. Важното на това общуване е, че лъжите са невъзможни! Е?

- Мисля, че предпочитам обикновения начин... и ще се придържам към него, може ли? А ти си бъркай където и както искаш! Никога повече няма да се притеснявам и да те упреквам за това!

Тя си взе вилицата, и продължи да се храни, все едно, че нищо не се беше случило. А той отпи бира, и пак запали цигара, докато осмисли добре какво беше преживял. На теория е едно, а на практика... Тя пак погледна към него:

- Това вие хората също го можете, но не всички и по малко по-различен начин... наричате го интуиция, съвест и емпатия, но е горе-долу същото. Знаеш, нали? При нас е само по-силно, но... май няма повече да говорим за това. Когато трябва, знаеш какво да правиш, това е важно, а и аз ще бъда по-спокойна. Няма ли да ядеш?

- Май не съм гладен. И май съм изморен. И май е крайно време да обмислим добре какво ще правим и как ще го правим. И май ще имам нужда и от съветите на дядо ти, и от твоите. Но по обикновения начин, и то на място без чужди уши - и огледа наоколо, като дръпна от цигарата.

Съдържателят беше привършил с другите, и седна при тях.

- Деца, виждам, че сте си поговорили...

- Ако под “виждам” разбираш това, което прави Джини постоянно с мен...

- Май ти е трудно да се примириш? Нищо, ще те научим как да се “затваряш”, щом Кибела не го е направила... а сега сериозно. Пригответил съм ви две стаи вътре...

- Защо не само една? – усмихна се лукаво Джини.

- Малко благоприличие ще ти отива отвреме-навреме, мила внучке... та, две стаи, където да можете да почивате, необезпокоявани от никого. И където да се връщате, когато се налага. Моторът ти и другите джунджурии вече са прибрани. А тези хлапещаци вече не ви виждат, и са забравили, че сте били тук. Хайде.

Станаха, и той ги поведе не по стълбите към стаите горе, които Джони познаваше, а през една врата зад бара. Влязоха в полуосветен коридор, задминаха четири врати (кухня, тоалетна и складови помещения), и след това коридорът свърши с глуха каменна стена. Старецът влезе в стената, все едно я нямаше. Джини го последва, и когато почти беше изчезнала в камъка, подаде ръка. Джони я хвана, и също премина – като през гъста течност, но без особено затруднение. От другата страна коридорът продължаваше, значително по-добре осветен, и се губеше в далечината.

- Не е нужно да уточнявам, че друг освен вас и мен не може да премине в тази част, без мое специално съгласие. Тук са вашите стаи – първата и втората, а четвъртата врата води в заседателна зала. Ще се видим там, като си починете. Оставил съм ви и удобни дрехи. Когато сте готови, аз ще знам. Е, хайде.

И старецът се обърна и премина обратно през камъка. Джини отвори първата врата, влезе и го покани с жест. Оказа се доста просторна, най-малко

шест на десет метра, с огромно легло зад завеса в далечния край, ниски дивани покрай стените, голяма маса със столове в средата, и няколко по-малки пред диваните. До леглото в дъното се виждаха две масивни врати, а в стената в ляво от входа – една по-широка, плъзгаща се. Прозорци нямаше, светлината идваше от светилници по стените. Въздухът беше свеж, благодарение на вентилационните отвори в стените и тавана.

- Тук са дрехите ти – посочи към плъзгащата врата, - а там първата е баня, втората - към мойта стая. Настанявай се. Чао.

Тя мина през втората врата, като я остави леко открената. Банята се оказа заредена с всичко необходимо, и Джони напълни огромната вана, свали всичко от себе си направо на пода, и се бухна вътре. И заспа.

Събуди го усещането, че във ваната отнякъде се плъзна голяма хищна риба. Оказа се, че не е риба, а нещо много по-опасно – сукуба, при това невинно усмихната, както винаги. Опитва се да протестира, но не му дадоха такава възможност.

Истината и само истината...

По-късно, облечени в удобни роби от мека материя, намериха конферентната зала. Там вече ги чакаше старецът, а на голямата маса имаше кафе и вода. И пепелник, цигари и кибрит.

- Сядайте. Пушѐ си, тук вентилацията е добра. И не се притеснявай – мястото е трудно достъпно, но най-важното е, че не е известно на никой от властниците на тази планета. За него знае само който трябва. В предната част някога се намираше замъкът на местния феодал (тоест – аз), после се наложи да го разрушим, когато дадохме убежище на криещите се от инквизицията рицари на Тамплиерския орден... да, виждам, че разбираш, 1309 година, епископ Ламбертън, и аз, разбира се. По този тунел ги преместихме на сигурно място, колкото бяха останали. Смели момчета бяха тамплиерите, но не постигнаха много, въпреки помощта на Луцис. Та тогава отпред имаше само развалини – никой не обича да се рови в разхвърляни камъни, под които очевидно няма нищо, а и регионът не е известен с изкопаеми и други ценности. Уточнявам това за теб, Джони, катедралата Рослин и Уилиам Синклер, за които сигурно си чувал, са измишльотини, опитващи се да прикрият истината – някъде изтече информация, че сме ги скрили под земята, но това отдавна не е от значение. Тамплиерският проект се провали. Не успяхме да оправим белите от дивотиите, наречени от онзи мошеник “Кръстоносни походи”... да, виждам, че знаеш кой е мошеникът, но това също е без значение – той, заедно с някои други от неговия тип, правят компания на Данте в мястото, измислено от “гениалния писател”...

- Аз също не съм от любителите на драскача, но защо ми разказваш това?

- Като историческа справка, а и да си начеше езика старецът... та накратко, по-късно от този камънак застроиха отново мястото, и като се оформи градчето, аз се върнах. Купих земята, издигнахме тези къщи, и – ето ме кръчмар. Мястото е ценно с това, че има енергиен извор под него, а това улеснява някои комуникационни и логистични решения. Затова и предложих да се установиш тук – по тунела, който видя, може да се стигне директно до средището, където се събира Съветът на Шестимата, а ти скоро ще трябва да се видиш с тях.

- Ти член ли си? В същност аз знам само за трима...

- Не, не съм, в него членуват само хора. И в началото бяха петима – Утнапишим, Зороастър, Сидхартха, Аполоний от Тиана, и, разбира се, Назарянинът, основател и несменяем председател на този важен за вас, хората, орган. По-късно поканиха и Мухамад от Мека и Медина, и той се съгласи. С тях ще трябва да се срещнеш скоро. Аз искам да се убедя, че си наясно с картината от последните десетина хиляди години, и с проблемите на настоящата криза.

- Осветли ме, може и да бъркам някъде... убедих се, че знанията ми не са особено пълни...

- Да, така е, много дезинформация има по въпроса. Та накратко, след онази голяма война, започнала и завършила с недоразумение, нещата в тази част на Вселената и по-конкретно на вашата планета, се превърнаха в заплаха за част от Неговия план. Това застраши и нас, и много други, понеже отгук тръгнаха болестотворни идейни влияния. Главно две – абсолютизиране на страха и насилието, и създаване на религиозни институции...

...Да, не ме гледай така, никъде другаде не се е стигало до такъв идиотизъм. Когато някои от Великите Демииурзи решиха да почистят мястото и да го заселят отново, Той наложи Вето. После изпратените учители се опитваха да върнат подивялите племена към ум и разум, но схемата се повтаряше – от ученията се раждаха религиозни школи, които постепенно мутираха и се превръщаха в средища на абсолютна власт. С типичните за по-късните им фази огромни по мащаби човешки жертвоприношения и тотален терор, и свързаното с това още по-голямо невежество.

- Това е било разпространено само в древната Америка, доколкото е известно...

- Така ли? А Колизеумите? А кладите и бесилките с еретици и “вещици”? Ами кръстоносните походи? А самоубийствените джихади? И какво ще кажеш за калианските и бонпоистките щуротии? Ами световните войни? Виждам, че сега си съгласен. Най-лошото е обаче, че поради ширналото се невежество се наруши нормалния ви цикъл на прераждане, и се смесиха животинската и човешката вълни на еволюция. А нещата окончателно се плъзнаха към ръба на катастрофата след създаването на глобалните банки и корпорациите...

...Не стига това, ами недодяланите ваши опити напоследък с космически, както ги наричате, технологии, доведоха до частични пробиви в хилядолетната карантина... да, да, досетил си се, че и отвън има и ентузиаста, и любители на сензации... И гнусните идейки пак се опитаха да емигрират. Та, накратко, отново е на дневен ред идеята за почистване и презаселване...

... Съветът на Шестимата не е съгласен, и Абракас мисли така, но е необходимо нещо ново, и то бързо. Луцис беше този, който предложи нов подход – да се използват суровата чиста сила и свежите идеи на младеж от вашия вид, който не принадлежи към нито една от школите на статуквото. И ето те теб! Намерихме те, харесахме те, предложихме те, провериха те, и сега ти си на ход. Последната надежда на вашето племе, така да се каже.

- И каква е твоята роля в тази... история?

- Много е просто – аз и моите сънародници също сме излезли от лабораторията на Абракас, и по доста неща си приличаме с вас. Само сме поранен вариант, с по-дълъг живот, но за сметка на това – без право на свободна воля (с други думи – не можем да правим подлости и гадости). Моето и още три семейства сме доброволци тук от началото на кризата. С подкрепата на Луцис (когото вие наричате Михаил). И с подкрепата на Офан и Габриел (които вие наричате Сандалфон и Гавраил). Това е ситуацията накратко.

- А ако не успея?

- Това не знам. Цялата истина може би е известна само на Абракас, а може би – не. Ако се провалиш, ще трябва да се упоавате само на Неговото безкрайно милосърдие и на евентуално ново Вето.

- Разбирам... Но ако все пак не успея, какво ще стане с вас?

- Ами... ние, с Джини и другите от нашите, ще се приберем в къщи. А може би няма да ни разрешат – да не пренесем отвратителните идеи извън това място... не знам. Но ти ще успееш. И ние ще направим каквото зависи от нас, за да успееш.

Джони стана и бавно тръгна към вратата. Джини се опита да се присъедини към него, но дядото я спря. Когато той излезе, каза с думи:

- Остави го сам, има нужда да претегли всичко самостоятелно. Истината май му дойде много, макар и да не е цялата истина... А ние ще чакаме. И после ще правим, каквото трябва и където трябва.

Просветлението

Отиде в стаята си и се отпусна по гръб в леглото, както си беше в робата. Затвори очи и след като дишането му се успокои, си зададе въпроса: “Колко от това, което току-що чух, е всъщност ново за мен?”. Като се изключат малките подробности по провала и финала на Тамплиерския проект, и актуалният състав на Съвета на... вече на Шестимата, май нищо. Макар, че ако се беше замислил, щеше и сам да разбере, че участието в него на Утнапишим (когото древните левити бяха нарекли, в своята открадната от шумерския епос "Тора", с името "Ной"), на Аполоний, най-верният ученик на Учителя – на Назарянина, и най-вече на Мухамад, опитал се и почти успял да предаде на света Учението по разбираем за хората начин, е абсолютно логично.

След смъртта на родителите периодите на безвремие, които се появиха в живота му, май не са били нищо друго освен подсъзнателен опит да избяга от наложения на неговия свят изкуствен и жесток хаос. И да види истината, скрита зад многото разнопосочни и противоречащи си писания, зад фалшивите, обилни и лицемерни думи и дела на “силните” през последните хилядолетия. И най-вече зад натрапваната напоследък - пак от “силните на деня”, сегашните - наглед свършена, солидна и лъскава фасада на съвременното статукво. Да види грозната, озъбена и ухилена истина, криеща се отзад.

Явно сам не беше успял. Абракасас и другите Велики му помогнаха да довърши процеса, но казаното преди малко от Урбанипал изигра ролята на последна щриха в нерадостната картина. Това прозрение ли е? Не, това е само разбиране. А разбирането понякога избледнява с времето, и тогава лесно може да бъде заменено с нещо друго... от някой, който е заинтересован достатъчно.

Трябва нещо повече от разбиране... какво беше казал някога Учителят? “...Когато не знаеш какво да правиш и търсиш помощ, иди в стаичката си и се помоли на Него, който е на тайно...”. Никога не беше събрал смелост да се обърне към Него! Какво още беше казал Учителят? “Той няма да открие лицето си за теб, ако не си Го приел в сърцето си!” Не с мислите, надеждите, мечтите и логиката, а със сърцето!

Обзет от отчаяние, се разплака. Сълзите потекоха по лицето му, без да ги усеща. Разбра, колко е сам и колко е безсилен. И че никой в същност не можеше и нямаше да му помогне. Осъзна пълната си безпомощност, причинена от привидната рационалност и логичност на целия си живот. И почувствува цялата безнадеждност на своето начинание.

Взорът му се обърна навътре, а там видя едно малко, уплашено и беззащитно момченце, което дори не знаеше истинското си име... потъна в него и се заблъска с гръмотевици и трясъци в надежди и разочарования, в

несбъднати мечти и илюзорни видения, в опити да се хване за някаква опора, а после... опората се изплъзва и изчезва като дим... и още надежди, и още илюзии, и още много, много неуспешни опити... и вихър, който с рев го завърта и носи надолу, надолу... и накрая идва вълна от всеобхватен мрак, който го поглъща. После остава само мракът, обкръжаващ всичко отвсякъде, и самота, и тишина...

Пълен мрак, пълна самота, пълна тишина, пълен покой... и безвремие. Векове, хилядолетия, еони безвремие, събрани в един миг... някъде далече, в безкрайността, се появява малка светла точка, и цялото му същество се устремява натам - без надежда, без разбиране, без мисъл, а само със сърце и вяра, - към малката точица светлина. Самият той е още по-малка, невидима тъмна точка, която лети през мрака, и после минава през точицата светлина... и изригва като водопад от лъчи, устремени навсякъде.

Лети отникъде навън, през море от още светлина, която не изгаря, но гали и ласкае... постепенно безкрайното движение се забавя и спира, и той усеща пулса на сърцето – туп-туп-туп... и светлината е навсякъде... туп-туп-туп... светлината е плътна, тя е около него и извира от него... туп-туп-туп... и това не е сърцето на човек, това е лъчезарното ядро, това е планетата, той Е планетата, тупти с ядрото ѝ, усеща силата на нейната твърд и потоците топлина, извиращи навън, през милионите пори, през кората, през океаните.

Чувства ласката на милиардите тонове вода върху кожата си, трепета и радостта на неизброимите малки и големи същества, къпеци се в тази топлина, раждащи се, умиращи и пак раждащи се в нея, и пърхащи възторжено от това, че са живи. Чува техните малки апотеози, вижда техните малки победи и подвизи, те са с него, те са в него, те СА него!

Вълната на възприятията му се издига – над водата, над въздуха, над планинските върхове; от едната си страна чувствува топлата ласка на далечното слънце, от другата – студената целувка на чистия кристален Космос, и усеща единението си с всичко! Възторга на единението! И обръща зора си навътре, и вижда пак себе си – неизброимите планини и гори, безкрайните океани, морета, езера и реки, и живота, бушуващ в тях.

И пак усеща радостта на този живот, щастието на тревичките, получили капчици вода от облаците над тях, светлата възхвала на цветовете, обърнати към слънцето, екстаза на птиците в небето, и на дърветата, галени от вятъра; получава благодарността на вълка, получил своята храна, и благодарността на зайчето, избягало от този вълк, и спокойната отдаденост на стадата. И пак чувства кипежа на живота – и във водата, и на земята, и във въздуха, и хармонията на пулса на този живот, и спокойното доволство на спящите в нощта същества. И своята неизмерима мощ да защитава и поддържа живота.

Постепенно започва да възприема и фалшиви ноти в мощните акорди на своята природа, и вижда, че нещо се опитва да го разяде отвътре – много машини, направени от негова материя, които копаят и унищожават същата тази материя; неизброими реки и морета мръсотия, изригвани от тези машини; сив тежък мрак над петната, изрязани и заграбени вече от него и наречени “градове”; пътища, пресичащи всичко и унищожавачи всичко под себе си и около себе си. С все по-изостреното си осезание усеща милиарди животи, които са в дисхармония с другия, естествения живот, и ги вижда – полубудни тълпи върху осветената от слънцето своя част, и спящи тълпи върху неосветената. Тълпите – и спящите, и полубудните, - излъчват мрачните цветове на страх, депресия, стрес, алчност и завист, само тук-там има редки светли искрички на радост. Доминиращото чувство, излъчвано от това еднообразно многомилиардно гъмжило, е една обреченост, подчинена на някаква неясна и неизбежна зависимост от сила, изтичаща от някъде.

Вгледа се и видя черните нишки на тази сила – те бяха много, понякога се преплитаха и дублираха, понякога се пресичаха една друга, но всичките започваха от най-големите скупчвания на градове. Проследи нишките до изворите им и разбра, че това също са отделни същества от тълпата, и че от тях тече не само тъмната сила, но и същите страх, депресия, стрес, алчност и завист, че те са всъщност зараза, от която боледуват останалите милиарди беззащитни животи. Испита и жал, и гняв; желание да ги унищожи, и в същото време съжаление, че са обречени да страдат; милост към страдащите, но и желание да унищожи причинителите на тази болест и това страдание!

Започна бавно да се отдръпва назад, докато сивите и черните петна и нишки избледняха и изчезнаха в общия изглед, и тогава погледът му обхвана цялата планета. Видя колко е красива, и отстъпи още назад в кристалния Космос. Тогава забеляза други, светли нишки, които се устремяваха навън, към Слънцето, към другите планети, към звездите. И чу музика, каквато не беше чувал – едновременно и мощна, и нежна; величествени мажорни акорди, съществуващи заедно с неизразими минорни съзвучия. Мелодията, хармонията и ритъма на Вселената!

Продължи да плува в пространството, обгърнат от мощната музика, и обзет от неописуемо вдъхновение. Погледът му обхвана цялата галактика, после милионите галактики, и видя и разбра Света! Видя и разбра Неговото творение в завършената му част! И бе обзет от възторг и оптимизъм, каквито никога преди не бе познал.

Тогава разбра, че беше лицезрял Бога, и че Бог му беше проговорил. И сърцето му се изпълни с любов и благодарност, каквито никога не бе изпитвал, и които никога нямаше да забрави.

Епидемия, която сме проспали

Джони се появи в стаята на Джини, облечен в стария си кожен комплект на байкер, и намери там не само нея, но и стареца.

- Бени, извинявай, но ще ми трябва мотора, къде да го търся?
- Няма да го търсиш никъде, след малко ще бъде пред входа. Знаеш, че можем да местим нещата... Накъде?
- Из града – ще отида до книжарницата, в която работех, и до една друга, специализирана в компютърната сфера. Джини, ще дойдеш ли? А после ви каня и двамата на вечеря – имам добри новини.
- Идвам! Ама по пътя ще ми разкажеш!
- Недей да ме разпитваш, ще научиш заедно с Бени. Не искам да бързам, и освен това трябва да си доизясня един въпрос.

Джини изтича весело в банята, и оттам след секунди се появи с бялата плажна рокля и голямата чанта.

- За какво мъкнеш навсякъде тази чанта?
- Знаеш, че в дамски чанти не се бърка и не се гледа. Да не си мислиш, че същото не се отнася и до чантите на сукубите?

Старецът ги изпрати до входа на кръчмата и им махна, като излетяха на пътното платно. Остана известно време замислен, и после се прибра с типичната си тътреща се походка.

Спряха пред антикварната книжарница. Място за паркиране – колкото щеш, особено за мотор. Вътре беше само младежът, заел мястото на Джони.

- Здравсти, шефът тука ли е?
- Да, отзад е. Да го извикам ли?
- Ако обичаш.

Младежът скочи веднага, а Джини почна да разглежда книгите в предната част на книжарницата. След малко собственикът дойде, поздрави, видя, че са двама, и ги покани в офиса си отзад.

- Благодаря, но нямаме време. Ако е възможно, искам само да погледна нещо от специалната колекция уникати. Дано само не сте го продали.
- Добре. Ела да видим... – и тръгна напред. Минаха през малка странична врата, и попаднаха в силно осветено малко помещение, в което се поддържаше постоянна температура и влажност.
- Какво те интересува?

- Апокрифа от времето на Христа. Онзи, на агнешката кожа. Не преписа, а оригинала от Матей.

- Тук е. Почакай малко... или ела, ти познаваш обстановката. Ще го купуваш ли? Да не си забогатял?

- Не, само ще го погледна, ако може.

- За теб може. Ето, сложи ръкавици - и собственикът отвори специалната каса, в която държах особено ценни единични издания. – Ето.

Джони взе с ръце в памучни ръкавици касетата, отвори я и зачете трите листа, без да ги изважда. След няколко минути затвори касетата и я подаде обратно. Докато книжарят я прибираше, той извади чекова книжка и написа чек.

- Вземете това от мен, като благодарност за времето, прекарано тук, и за компенсация на бъдещите загуби.

Собственикът погледна смаяно чека:

- Това е огромна сума. Да не си решил да ми ставаш съдружник? Или да купуваш книжарницата?

- Не, ситуацията е малко сложна. Накратко, след известно време вероятно ще се наложи да унищожите голяма част от книгите си, ще станат... неактуални. Не и тази обаче, която току-що гледах. Тази ще си вдигне цената стократно.

- Олеле... а другите да унищожа, казваш... и кои по-точно?

- Сам ще разбереш, като му дойде времето. А сега довиждане, наистина бързам.

Скочиха на мотора, и след десетина минути бяха пред друг тип търговски обект. Лъскави витрини с изложен хардуер от всякакъв тип, с обичайните за бранша гръмки фрази тук-там и хвалебствия кой е по-по-най. Джини не прояви интерес и остана седнала на мотора, с каската на главата, докато минувачите от мъжки пол лакомо я оглеждаха отвсякъде, без да подозират какво рискуват.

Джони влезе вътре и след малко се върна с две не особено дебели издания с меки корици “Всичко за мобилните мрежи” и “Комуникационни протоколи и достъп”. Метна се отпред, и след малко бяха пред “Benny Pall’s”. Оставиха мотора до входа, и влязоха. Вътре беше само старецът, а на вратата видяха табела “Затворено за ремонт”.

- Какво ще ремонтираш?

- Само нас самите, нали си ни поканил на вечеря?

- Можехме и отзад, но тук наистина е по-уютно. Ще помоля за още нещо... можеш ли да ме регистрираш официално в една от стаите горе? Може да се окаже необходимо да имам официален адрес...

- Като ми обясниш за какво, ще помислим какво да правим. Хайде, сядайте, приготвил съм това-онова...

Седнаха, и той започна да носи иззад бара. Всичко по неговия вкус, плюс огромна купчина стриди, бира и вино от добра марка и година. След като залъгаха първоначалния глад, старецът остави чашата си и се усмихна:

- Нещо е станало с теб. Не мога да те “чета”, а и тя май не може... нали?

- Вярно е, няма да можете, защото така трябва засега. А аз разбрах какво трябва да направим. Казвам “направим”, но ще го правя главно аз, вие и другите само ще помагате.

- Чакай малко. Първо трябва да говориш с Шестимата, така не бива...

- Естествено, че не бива, просто нямам търпение да кажа на вас! Било е пред очите ни през цялото време – и моите, и вашите, и на другите! И Назарянинът го е знаел преди две хиляди години, но... или го е забравил, или нищо не разбирам!

- И какво е то?

- И Зороастър, и Гаутама, а и самият Назарянин са се опитвали да учат хората, да ги насочват в правилния път... кажете ми как можете да обучавате тежко болен пациент? С параноя, мания за величие и комплекс за малоценност едновременно?

- За какво говориш?

- Ами за това, което е казал Учителят и Матей го е записал в един от преследваните от Църквата апокрифи, цитирам по памет: “... и всички са се поболяли, не могат и не искат да чуват, и само казаното от Кесаря и Ирод е пред очите им! И сън не ги хваща от алчност, страх и завист! Превърнали са се в овце без пастир, а пастир не искат...” Край на цитата. Записките на Матей на казаното от Назарянина, преди... да напусне Юдея. Знаете истинската история, не измислиците на католическата църква.

- Обясни по-подробно, става интересно...

- Много е просто: когато Учителят е видял какво става в земите на Римската империя, с помощта и съветите на Понтий Пилат е пренасочил усилията си към Азия, и там е успял, заедно с майка си. А и жена му, “другата Мария”, също е успяла в земите на готите. Учителят е подготвил Азия, това много е улеснило Мухамад по-късно. Причината е проста: хората вече са били болни в цялата територия на Римската империя, но не и другаде. По-късно обаче заразата се е разпространила и по другите земи, и ето ви резултата.

- Каква зараза?

- Ами тази, за която ми говори и Абракасас, заради която планетата ни е в карантина. Всички мислят това за опасна идеология, а в същност става въпрос за психиатрично заболяване, при това заразно. И Назарянинът е разбрал това първи, не мога да си обясня защо го е забравил.

- А ти как разбра?

- Видях го. Помолих самия Него за помощ, и Той ми го показа. Ясно и недвусмислено.

- Кой? Назарянинът?

- Не. Помолих Него. Помолих Бог. И Той помогна. Той, разбира се, е знаел всичко. И затова е наложил Вето. Знаел е, че проблемът е решим, само не е дошло времето.

Двамата се втрещиха в Джони, след малко старецът проговори:

- Сега си обяснявам какво е станало с теб, докато те чакахме, и защо нищо не сме усетили. Такова нещо не се е случвало много отдавна – май за последен път е било с Мухамад... И как се разпространява заболяването?

- Първо го прихващат отделни индивиди, и то им дава сила да влияят на другите, докато ги разболяват... не съм психиатър, това на мен по-скоро ми прилича на киберзараза, от типа на тези с червеи, не с вируси. Накратко, червеят се репликира – по две, по четири, по осем и т.н. по степените на “2”, докато запълни цялото пространство на носителя, и там остане само червеят. Като че ли признаците са същите. А резултатите при хората винаги са еднакви: абсолютизиране на насилието и изграждане на фалшиви кумири, което води пак до хипертрофирано насилие. И до страх, алчност, завист, и т.н. Простичката програма на “червея”.

- Изолирал ли си заразата, че говориш така убедено?

- Не съм, но ще се наложи, за да мога да направя ваксина.

- А ако се заразиш ти самият?

- Няма, защото Той ми даде щит! За мен не се страхувайте, аз имам имунитет, трябва да опазим вас. Затова само ще помагате в косвените действия, но не и в същинските. И няма да “бъркате” в главата ми, може да се окаже опасно.

- Добре... ако това е вярно, и успееш с ваксината, как ще я даваш – със спринцовка на всеки поотделно? “Моля госпожо заразена, ако обичате една инжекционка тука...”. Или във водопроводната мрежа?

- Не така, защото заразата върви само в информационното пространство – съзнанието на хората, и няма биологично естество. От доста време съществуват теории, че абстрактното мислене, мисловните процеси и усвояването на информацията при хората са процеси, фундаментално сходни с тези при кибернетичните системи... да не нагазваме в теоретични блата, аз видях точно това с Негова помощ, и знам какво трябва да се направи. Накратко, ваксина, преносна среда, и лекуваме всички едновременно. Това Учителят не е можел да направи преди две хиляди години, но аз го мога – сега.

- Как?

- С мобилните телефони! Всички болни по дефиниция са обречени да ползват клетъчни телефони и не могат без тях!

- Ха така! С тяхните камъни – по техните глави! Момент... а тези, които нямат мобилни телефони – тях няма ли да лекуваме?

- Тях – по друг начин! Ще ги събираме на големи рок-концерти и ще им набиваме ваксината в тъпите глави от тонколоните на сцената! А и ще пускаме записи по радио- и телевизионните канали.

Джини чак подскочи от възторг.

- И кой ще свири на тези концерти?

- Аз, разбира се. Това го мога, и не съм го забравил. Затова и ми трябва адресната регистрация, за която ти споменах. Другото е само въпрос на организация, и тук идват вие и отборът на Абраксас. Но това е още далече – преди да застана пред Шестимата, трябва още веднаж да отида при Хефест и да го помоля за съвет. Трябва да помогне да преодолеем няколко технически проблема, само той може, а няма да е излишна и помощта на Кронос. И после ще направя проба, еднократна, за да бъда сигурен, че не говоря празни приказки. Ето за това ми е нужна също твоята помощ, Бени!

- Никакъв проблем, но това и Джини може да уреди, нали, мила внучке?

- Естествено. Кога тръгваме?

Пак в “работилницата”

Тръгнаха на другия ден сутринта, и този път не се бавиха по пътя през Франция. На изхода на тунела ги чакаха двама – Кибела и Хефест. Тя беше величествена във вида, присъщ на Изис, а Хефест беше облечен с обикновената си туника, с кожена престилка и със сандали. Кибела го прегърна, и Джони стана червен като варен рак. Джини също не остана безразлична към случващото се, но се въздържа от реакции. Кибела се усмихна:

- Не се притеснявай, мойто момче, и този път няма да те сритвам. Чух от Хефест, че май носиш хубави новини?
- Така е, обаче първо трябва да пореботим по въпроса.
- Ще работите, но първо – при Шефа. Чака. Сега.

И вече бяха при него, и четиримата. Същият мраморен под, същата зала без таван и видими стени, същият дъх на древност. Абракас седеше на златен стол, облечен в бяла туника, със златна корона на главата и златен жезъл в дясната ръка. До него, от дясната му страна и също на златен стол, беше седнал Офан в обичайния си вид на белокоос мъдрец, леко облегнат на кръстосаните си крака. На масичка пред тях имаше плодове... и пепелник, цигари и кибрит! А от другата страна на масичката имаше още четири такива златни стола.

- Сядайте.

Седнаха. Джони и Джини в средата, Кибела – до Джони, Хефест – до Джини. По желание на Абракас Джони преразказа накратко какво беше установил, и как предлагаше да се реши проблема. Беше малко притеснен, но успя да обясни стегнато както случилото се с него, така и намеренията си и бъдещата си роля в решаването на кризата. Абракас премълча, само докосна леко по рамото Офан. Той заговори:

- Ако това е вярно - може и да е вярно, - не си отчел само един фактор, момче. Ако това е зараза, а по всичко изглежда, че е такава, каквато ти я описваш и каквато Той е видял, някой е причинил това. Умишлено. И този някой няма да те остави да действуваш необезпокояван. От момента на първите ти действия ще се стовари върху теб.

- Наистина, за това не съм мислил...
- Има и друго. Едва ли Назарянинът е забравил за това, което някога е видял. По-скоро е криел до сега знанието си, и не е имал средствата да се бори с напастта.
- Скоро ще трябва да се изправя пред Съвета на Шестимата...
- Не бързай с това. За сега знаем ние тук, и Урбанипал там долу. Само седмица. Нека остане така, докато не сме сигурни, че това, което си намислил,

наистина ще проработи. Хефест ще помогне, нали? А когато станете готови, ще поканим Шестимата тук и добре ще планираме всичко. Съгласен ли си?

- Мъдро предложение. Имате ли някакви съмнения за евентуалния причинител?

- И да имам, сега не са важни. Сега сте важни ти и твоята идея.

И Офан се облегна назад в стола си, а Абраксас се усмихна:

- Имаш нашата благословия и нашата подкрепа, момче. Дотук добре. Работете по-нататък! А там... ще видим, ако нещо се развие не според плановете. Ние искаме да успееш, и ти ще успееш! А сега ние двамата трябва да тръгваме. Вие продължавайте без нас!

И двамата с Офан изчезнаха.

Джони запали цигара и въздъхна облекчено. Дотук добре. Погледна другите – и тримата го гледаха с усмивки. Май трябва да свиква да бъде център на вниманието. Джони от VG - Superstar! Сега се подредихме! Ами да беше си стоял в книжарничката, бе момче, или да си беше учил кротко закончетата... щеше вече да си адвокатче и да се занимаваш с просперитета на разни мошеници! Или с просперитета на самите тези така наречени закончета! И тази далавераджийска гадост хората наричат “закони” – правилца, нагаждани според интересите на “силните на деня”... закон е Законът за Гравитацията, опитай се да го нарушиш! Или Закона за... Стоп! Отвлякохме се май...

Хефест мина направо към най-важното:

- Как мислиш да използваш глупавата мобилна мрежа за целите си?

- Може и да е глупава, не знам... но на мен ще ми свърши работа. Накратко идеята е следната: заразата е информационен червей; като го изолирам, ще вградя в него логическо отрицание, това трябва да свърши работа, правил съм го като хоби... след това ще проникна в сърверите на доставчиците, ще го инкапсулирам в служебния протокол – и voila!

- Предлагам ти нещо друго. Като казвам “глупава”, имам пред вид следното: цифровите протоколи, в които вашите “корифеи” толкова са се влюбили, имат много недостатъци, но най-лошото в тях е, че могат лесно да се копират и дублират, а и натрупват много собствени грешки с времето и се изпълняват с различни закъснения... какво ще кажеш за съобщения от рода на “time delay error”? И изобщо за вездесъщото “error” без обяснения?

- Виждам, че май тук сте доста наясно с наште дивотии... и какво предлагаш да направим?

- Следното: няма да пипаш нито сърверите, нито преносната среда и комуникационните протоколи. Остави си ги на системните администратори. Върху цялата глобална мобилна технология ще приложим един трик: ще

включим още един, невидим за вашите цифрови гурута, слой – осми, според там какъв ваш стандарт беше, - който ще има само една задача: към абсолютно всички съобщения да добавя ваксината ти. Независимо дали са гласови, текстови съобщения или разните там картинки и филмчета.

- Ама за това има антивирусни програмки, ще го хванат...

- Нищо няма да хванат. Сложат е аналогов, съществува си a priori на вашата планета, аз съм го слагал, и за последен път го опитвахме как работи с Тесла. Хубавото му е това, че работи едновременно навсякъде, и може да модифицира всякакъв изкуствен код, ще ти покажа как става. Чел ли си Херодот и Омир? Какво си мислиш, че правехме навремето с така наречените “оракули”?

- Олеле, и това ли се оказва технология...

- Вие си му викайте “технология”, ако искате. Това обаче е елемент на сътворението, и преди да подивеете си го ползувахте както трябва.

- Май разбирам... “нищо ново под слънцето”...

- Да, само забравено. Та това е първото ми предложение – ще работи, не се съмнявай. Има и второ. Ще трябва да направим проба за действието на ваксината.

- Аз също мислех, че е необходимо преди да говорим със Съвета...

- Съветът няма нищо общо. Ще се върнем малко преди цифровите комуникации, и ще направим пробата с един отделен избран вредител, за да се убедим, че ваксината е правилната. Локално, така да се каже. По телефона, обикновения кабелен телефон на Бел. Разбра ли?

- Май да. Как ще се върнем назад?

- Е, за това ще помолим Кронос, а и ние можем някои работи...

- Както виждам, не сте имали нужда от мен, а аз почти получих мания за величие...

- Не бъркай, мойто момче, без теб никой нямаше да се сети какво става и какво трябва да се направи. Изобретателност и свободна воля – това го имат само хората...

- Да, с други думи, правото да се правят подлости и гадости!

Кибела и Джини внимателно слушаха разговора. Хефест кимна и стана:

- Отиваме в мойто “цехче”. Дамите разбраха идеята, и ще трябва да помислят как да впрегнем в колесницата и съвременните “оракули”, това е по тяхната част. Нали?

И преди да получи отговор, хвана Джони за ръка и двамата се озоваха в огромна полутъмна зала. “За кой ли път се шашкам от маниера им да правят всичко веднага и без излишни церемонии и туткане – божественото начало, може би...” си мислеше Джони, докато Хефест, куцукайки, го водеше покрай огнища, непознати огромни съоръжения и циклопични структури, по които правеха нещо и щъкаха насам-натам странни същества, към една врата в

далечния край. Минаха през нея, и се озоваха... в типичен голям компютърен център, светъл, хладен и с приятно кондициониран въздух. Виж ти! Вътре намериха русоляв младеж, седнал на стол пред голяма конзола, облечен само в къса туника, да гледа съсредоточено нещо в голям екран, вграден в стената... май не беше точно екран, ами нещо различно – всичко там беше прекалено ясно, за да е екран... а и машините в металните шкафове изглеждаха различно от всичко, което Джони беше виждал. И тогава обърна внимание на това, което ставаше на екрана – изображението се местеше бавно, някакви скали, и кратери, и дребен камънак...

- Не се разсейвай. Запознай се с Ахил.

- Моля?

- Да, същият, с мечовете, съвършеният войн... малко след онази войничка му писнаха детските занимания и дойде при мен – сега е главното ми оръжие против ентропията.

- Здравей, Ахиле... всички знаят кой си, и съм малко изненадан...

Младежът се обърна към тях и стана от стола, на който седеше (оказа се, че думата “младеж” не е най-подходящото определение), перфектната му мускулатура се разигра под туниката, подаде ръката си и се усмихна:

- Хайде, стига с това! Тук някои още си правят майтап с мен по разни партита и сбирки - “Ахилесов комплекс! Ахилесова пета!” Това е минало. А за теб знам – тук вече си популярен. Как я караш... с твойта Джини?

- И това ли знаете...

- Че как? Тя едно време се подвизаваше като жрица на Аполон (на Луцис де) - така се запознахме. Винаги е имала слабост към най-изявеното момче в квартала, ако разбираш какво искам да кажа...

- Виж ти... човек се учи...

- Хайде, хайде, без ревниви мисли... тя е абсолютно моногамна и вярна на този, към когото има слабост в момента – да беше видял Агамемнон, след като се опита да я вкара в леглото си! Не можеше да пишка нормално горкият, и то доста време! Много поразии направи тя тогава, а ги приписват на мен...

- Ахиле, по-сериозно, имаме да вършим работа! – рязко го прекъсна Хефест, - Казвай какво свърши!

Ахил стана сериозен, седна си обратно на стола, а те придърпаха два други, от двете му страни. Той чукна някъде по конзолата, и на екрана (или каквото там беше) се появи нещо като обемен модел на молекула на черен фон.

- Ето го, мръсникът. Чисто ентропийно хапче. Информационна бомбичка. Правилно си усетил, Джони, точно като “червей” се държи. Изолирах го и го пуснах в чист носител – след по-малко от час вече имаше милиарди копия, запълни всичко.

- От къде го изолира?

- Ами откъдето и откогато ме посъветва Офан – малко след като Утнапищим и хората му дебаркираха на онази планина, която сега наричат Арарат. След около десет часа проклетията запълни осмия слой на етера, и един от свързочниците “гълтна” от нея. После същият свързочник повреди всички приемници, а година по-късно изгради с група от свои последователи измежду спътниците на Утнапищим (свързочникът, естествено, беше вече Първожрец), храм на “Истинския бог”, с монетен двор към него, оръжейна и трезор. След това обявиха Утнапищим за “лъжепророк” и изгориха на клада тези, които не бяха съгласни. *Quod erat demonstrandum!* Самият Утнапищим вече беше далече с основната част на племето, някъде към Ур, където създаваше новата цивилизация след потопа.

- Успя ли да разбереш откъде идва и кой е виновникът?

- После. На своя отговорност направих независима проба. Извадих от склада в Тартар една чиста човешка матрица – хомункул, и го заразих, като го настанях в стерилна клетка под океана. След един час беше нарисувал на стената някаква карикатура на човек с рога и пипала, през петнайсет минути биеше глава в пода пред карикатурата, а през останалото време се мъчеше да си направи оръжие от алуминиевите чинии с храна. Имам запис, ако ви интересува, самата клетка изгорих заедно с цялото нейно съдържание, без да я изваждам горе.

- Отлична работа. И?

Ахил пак чукна нещо, и изображението се върна към гледката с камънаци.

- Каналът, по който се излъчва, започва от тъмната страна на Луната.

- Виж ти, мислехме си, че идването на Луната е обикновена ентропийна случайност... с произтичащия от прихващането ѝ на земна орбита потоп... интересно...

- Интересното е, че още е там, и си работи. Устойчив е, проверявах през пет хиляди години интервал. Ето от тази зона. От това съоръжение, но то е необитаемо. Само желязо, нищо живо. Никога.

Изображението се увеличи. Видяха кубична метална структура, от която стърчаха метални пръти във всички посоки. От мащабния маркер разбраха, че размерите са 10x10x10 метра, и цялата джундурия беше частично затрупана от прах и малки камъчета.

- Гледах го с голямо увеличение – гладък метал, никакви кухини, никакви символи и надписи по него. Монолитен куб. Технология, непозната тук и в региона. И металът е непознат. И не старее с времето.

Хефест стана и се разкуцука из залата, като се почесваше отвреме-навреме по главата.

- Значи Офан е прав. Ние през цялото време си мислехме, че имаме работа с откачени философски идеологии, а то било... чист саботаж! Или жестока шега! Майтапче!

- Остана да разберем кой е “шегаджията”.

- Да, това май ще се окаже най-трудната част. Обаче сега поне знаем какво в същност става, и как да оправим бъркотията.

Ахил седеше замислен пред изображението. Обърна се и попита:

- Какво ще правим с джунджурията? Мога да я взривя, да я покрия с “похлупак”, да се опитам да я дезактивирам, да я пренеса на някоя от луните на Нептун, да я хвърля в Слънцето, или изобщо да я изстрелям навън, да си плува свободно...

- Нищо няма да правиш. С теб ставаме осем, които знаят какво става. Рано е да се разкриваме. Можеш да подготвиш обаче подходящ “похлупак” за всеки случай, от онези там, които ползувах за сестричките на Медуза и Кракена... а междуременно Джони ще работи по ваксината. Ще се справиш ли с тази техника?

- Абсурд. Не знам колко време е било нужно на Ахил, това тук не е за човек...

- Не прави грешката на много твои събрата – Ахил не е съвсем човек, иначе нямаше да е тук. Майка му е... колежка на твойта Джини, а баща му беше цар... нали, Ахиле?... Добре, ето ти хардуера... (в средата на залата се появи моторът, съвсем без никакъв звук, Джони не беше наблюдавал до сега процеса на материализация и очакваше нещо по-ефектно)... ще работиш тук, в тази зала. Ахил ще ти покаже това-онова. А аз трябва да тръгвам. Когато сте готови, ще знам.

И изчезна. Тази безцеремонност почваше да лази по нервите на Джони, разбираше вече защо Джини наричаше появяването и изчезването “простотии”.

- Ахиле, може ли да попитам нещо? Не можете ли тук да влизате и излизате като хората, ами само това хоп-хоп? Изнервящо е!

- Тук, ако си забелязал, няма хора много често. А и вие сте само гости – поканени гости! Няма да си разваляме комфорта и удобството заради вас.

- А, разбрах. Не го правите заради ефекта, а заради удобството. А аз си мислех...

- Не вярвай на легендите, които си чел – много от тях са писани и разказвани от абсолютни дебили, които не могат да направят разлика между меч и поялник. Вече трябваше да си разбрал, че небесните жители не са кретените от сказанията, които от една злоба и суетност попиляват цели

градове. Но... и аз самият едно време, като живеех при вас, не харесвах особено порядките тук. Обаче с доброто се свиква бързо. Пък и нормални - според представите ти, - коридори, стълбища и асансьори, тук всъщност няма. Ела, ще ти покажа как да “скочиш” до тоалетната и до бара!

След малко се върнаха, и Джони попита:

- Малко ми е неудобно, но Хефест каза, че майка ти е сукуба?
- В същност официалното название тогава беше “нимфа” или “нереида”, но това е същото. Какво те безпокои?
- А баща ти е бил обикновен човек?
- Е, ако за цар може да се каже “обикновен”... а, разбрах, притеснява те нещо – да не би...?
- Ами да.
- Слушай, обяснявам: ако една сукуба (или нимфа) реши да има дете от теб, тя изрично ще те предупреди, така е при тях. И когато решат такова нещо, нищо няма да можеш да направиш! Абсолютно нищо! Така, че не се притеснявай предварително – ако на Джини ѝ хрумне, ще си станеш татко на полубожество, и толкоз! А и раждането при тях не е като при хората – аз например си спомням, че когато мама Тетида ме роди, бях напълно завършен младеж, само малко по-миниатюрен на размери, и раждането ми нямаше нищо общо с детеродните органи, както при вас. Ако се наложи, ще видиш как става, а за сега си свиркай и не се притеснявай!
- Благодаря ти... искам да те питам, не ти ли липсват приятелите от Илиадата?
- Слушай, старецът Омир навремето мислеше само за тиража, а не за истината... Искаш ли да знаеш истината? Добре... първо, войната продължи само три месеца, и като свършихме провизиите, аз и Одисей (също дете на нимфа) примъкнахме от тук и вкарахме вътре в Троя един голям сандък с динамит, и им разказахме играта. Това, разбира се, ни излезе солено после – десет години каторга по южните морета за него, а за мен... не ми се говори! Не знам откъде му е хрумнала на Омир тая простотия с коня, троянците съвсем не бяха олигофрени. Второ, нито аз съм убивал Хектор, нито Парис – мен. Парис даже не знаеше как да държи лък, камо ли да стреля с него. А и мойта “петà” също ми е причинила разни конфузии... това е всъщност най-сексапилната част от мен, мацките не могат да устоят, като си сваля сандалите... Парис беше заклан от Менелай, намери го скрит под полата на една слугиня... а с Хектор се срещнахме десетина години по-късно - като си излежах присъдата, - в една кръчма по Нил, и така се натряскахме, докато си спомняхме миналото, че после ни помислиха за крокодили... той, между другото, също работи тук като художник-декоратор, има талант за такива неща, ще те запозная с него при първа възможност... (и той е син на “нимфа”, Приам беше известен женкар по средиземноморието). И трето – Троя беше малко градче, а не “Ню Йорк” на онова време. Център на света тогава беше Мемфис на Фараона... А и ахейците

са прехвалени в своето величие – само ще ти кажа, че когато данайците превзеха нашите градове – Атина, Спарта и другите, - и ахейците хукнаха да бягат през Средиземно море, флотата на фараона (той пратил само шест кораба, между другото!) потопа всичките 378 ахейски корита само за два часа, без оцелели и без пленници! Другото са издателски амбиции и мания за величие на някои хора.

- Чак такива лъжи...

- Стига бе, не си ли гледал холивудски филми – например “Стар Трек” или други подобни... умираме от смях от тях, голям майтап! А мен тука ме побъркаха с “Троя” на Брад Пит... вярно, малко си приличаме, обаче пичът го раздаде много героично там! Чак ми идеше да сляза да си поприказвам с него... така, че много не се връзвай на драскачи и режисьори, това им е занаятът на горките, трябва да лъжат, иначе излиза само една документална скука. А Троя тогава всъщност беше бардакът на средиземноморието – богатите момчета от Мемфис и Тива ходеха там да се разтоварват от прозата в къщи... опа, не се впрягай – Джини тогава беше жрица на Аполон, не на Кибела, прави разлика между тези неща!

В средата на залата, на около два метра от пода, се появи увеличената глава на Хефест:

- Момчета, имате да вършите работа. Ти, Ахиле, понамали малко приказките. Идете да обядвате, и почвайте – няма да напомням, че всъщност не разполагаме с никакво време. Хайде! – и изчезна.

- Прав е - каза Ахил, и стана сериозен, - време е да обядваме, а после ще се захващаме с ваксината. Не, не отказвай помощта ми, може и да не успееш с твоята допотопна техника... какво говоря, преди потопа е била на много високо ниво... та твоята технология е слабичка, нищо, че ще ми кажеш, че е върхът и най-доброто на пазара! Ще измислим и подходящ интерфейс. Хайде да отиваме да ядем!

Хвана го за ръката, и в залата остана само един хомункул, който почистваше старателно конзолата с някакъв спрей.

Пробата

В края на деня бяха готови. Двата обекта се мъдреха на големия екран – като огледални изображения на една и съща молекула на черен фон. Че са активни, издаваше само лекото движение на миниатюрни браздички по повърхността на сферите. Ахил се отпусна уморено на облегалката:

- Готови сме. Ще го извикам.
- Давай.

Хефест придърпа един стол до тях, куцукайки.

- Казвай, Ахиле. Първо ти.
- Той създаде инверсен логически вариант на “бомбата” (обектът в дясно на екрана), и го прехвърлихме в мой буфер. След това повторих номера с хомункула в капсула под океана, и когато бестията започна да бие чело пред нещо въображаемо, вкарахме ваксината в капсулата. След около пет минути хомункулът престана да се моли, стана, изтри с ръка каквото беше нарисувал на стената, седна на масата и се разплака! После се успокои, нахрани се и легна да спи. Проверихме – алфа- и тета- ритмите бяха нормални, спокойно си заспа. За всеки случай унищожих капсулата. Готови сме за реална проба, с реален обект.

- Добре. Виждам, че избраният обект е сър Джон Доу Втори, ескуайер, среден banker в Ситито, Лондон. Избраното време е 1927 година, 19 май, 14.00 часа. И телефонният номер. Готово ли е всичко, Джони?

- Да. Симулация на рядък телефонен апарат от онова време (малко хора са имали такова нещо), виртуален кабел, който ще скачим с телефонната им централа, аналогов генератор на модулиращ сигнал за ваксината, включен е към кабела. Ще ни трябват около 5 секунди връзка.

- Ахиле, решихте ли кой ще говори?

- Джони. Той е по-добър.

- Направихте ли контролни записи на дните от настоящето след датата на пробата?

- Да, десет последователни визии през 24 часа в клуба на този Джон, шест вестника със съобщения за него, извлечения от банковото му салдо за това време, и интервю с него, публикувано от “Таймс” 10 дни след избраното време. Отговаря напълно на модела на поведение на заразен. Абсолютен негодник с мания за величие. Замесен е във всичко, каквото можеш да си представиш – от фалшификации на документи до поръчки за убийства на неудобни хора, виден деятел на Англиканската църква, призовавал за нови гонения на еретици, успял да сложи ръка на някакъв фонд за издръжка на сираци от войната, и освен това редовен посетител на клуба на мадам Брюно (публичен дом). Идеална мишена за експеримента, и не е много високо в йерархията, ще остане незабелязан.

- Добре. Давайте.

Ахил чукна нещо на конзолата. На екрана се появи обстановка на офис от Лондонското сити - масивно дъбово бюро с богати орнаменти, кожена мебел около него, огромно кресло зад него. В креслото – тежко костюмиран дебел плешив мъж с очила, мустаци и бакенбарди, обилно изпотено чело и хрипливо дишане. На бюрото дими пура, оставена в масивен кристален пепелник, до китайски сервиз за чай и бутилка скъпо бренди. В ляво от креслото, плътно до него, стои младо момиче с папка в едната ръка, с другата ръка придържа края на полата си. Едната ръка на дебелака прави нещо под тази пола, а другата му ръка се бори с копчетата на панталона.

Ахил чукна още нещо на конзолата, Джони вдигна слушалката и набра номера. Апаратът на бюрото на дебелака иззвъня. Дебелакът извади ръката си изпод полата, пушна панталона си с другата, и направи на момичето нетърпелив жест да изчева. Тя изпълни веднага, с очевидно облекчение. Той изчака нейното излизане, и вдигна своята слушалка.

- Yes?
- May I talk to Sir John Doe the Second, please?
- Speaking. Who for fucking sake are you?
- Not very kind, are you?
- Listen, sun of a bitch, who are you...
- Sorry, wrong number... - и Джони затвори.

Дебелакът постоя няколко секунди със слушалката на ухото, след това я остави, почервеня като патладжан и започна да псува, много мръсно и продължително, примесено със закани към телефонния оператор. След като обясни на празното пространство какво ще направи с телефонната компания, явно се поуспокои и взе пурата си от пепелника. Дръпна си от пурата, издиша, пак я остави и хвана с две ръце лицето си. Очите му се облешиха, после той бързо се наведе напред и повърна върху плота на бюрото. Хвана се за гърдите и дишането му се учести; намери опипом бутилката с бренди, хвърли запушалката и отпи жадно направо от гърлото. След това като че ли задряма в креслото.

След няколко минути отвори очи и се огледа. Стана, отиде до прозореца, дръпна завесите и отвори крилата – вътре явно нахлу въздух от улицата, завесите се раздвижиха. Дебелакът се обърна към стаята, облегна се на перваза на прозореца и пак се заogleжда наоколо. После хвана отново лице с двете си ръце и се разплака – сълзите му се стичаха между пръстите. След малко свали ръце, бавно отиде до бюрото, издърпа едно чекмедже и извади оттам тежък револвер. Захапа дулото, дръпна петлето, но след секунда колебание бавно го пушна, извади дулото от устата си, внимателно остави револвера в чекмеджето, а чекмеджето затвори. Намери носна кърпа и избърса лицето и ръцете си; почисти и изцапаните панталони и жилетка, и прибра кърпата.

Натисна някакъв бутон на плота – същото момиче влезе, силно притеснено. Дебелакът започна да се извинява за поведението си преди малко, а очите на момичето показаха безкрайно удивление. След като се извини, дебелакът съобщи, че си отива в къщи. Да, да отмени всички срещи. И с този същ, няма значение. Не, чувства се добре, само трябва да обмисли някои неща. Довиждане, скъпа. И излезе забързано, без да поглежда назад. Момичето го изпроводи с поглед – невярващ поглед, нещо явно не беше както трябва...

Ахил изключи изображението, и екранът остана тъмен.

- Имаме го на запис. Очевидна метаморфоза. Почти се самоуби, мръсникът! Добре, че не го направи, щеше да ни опорочи експеримента!

- Това не стига. Дайте вестниците, клуба, съобщения и интервюта.

- Търся... готово. Само две – първото е от “Times”, на 20-ти май, следващия ден. Накратко, сър Джон Доу Втори е променил завещанието си, за което е извикал адвоката си и нотариуса си в своя дом на 19-ти май след обед... и т.н... след тяхното напускане се е застрелял. В отвореното на 20-ти май завещание фигурира само един наследник – благотворително дружество за подпомагане сираците от войната!... роднините ще обжалват... и другото – от неделното издание на същия вестник... предплатено обръщение от същия този сър към народа на Англия... виж ти! Признава си един куп престъпления, и призовава към добродетелност, честност и порядъчност поданиците на Нейно Величество, за да не свършат като него един ден! Трябва да е било голяма сензация това неделно издание!

- Друго?

- Друго няма. Банката е оцеляла, той не е бил единствен собственик.

- Добра работа, момчета. Ваксината явно работи. Дано пробата не е била забелязана от когото не трябва. Обаче... ако започнат масови самоубийства от гузна съвест... ще видим.

Случайно (?) запознанство

Този път на пустинния плаж под многото луни двамата бяха придружавани само от Ахил. Джони извади каската и якето за дамата си, и докато опаковаше огромната ѝ чанта в едната от “дисагите” на мотора, те останаха пред входа на тунела.

- Радвам се да те видя след толкова време... въпреки, че тогава се наложи да напусна развалините на Троя малко... внезапно! С ангелски кортеж!

- Не мисля, че някой итински ви упрекваше тогава – теб и Одисей имам пред вид. Формално имахте вина за използването на артефакти от друго време, но иначе вие си бяхте героите на войната. А копелето Агамемнон си плати за глупостите, след като се прибра в Микена. Аз бях известно време в Спарта, с Менелай и Елена, и тя получи неговата прошка, но спартанците не я приеха добре. Не можеше да бъде вече царица там - те бяха горд народ, тя също не прие ролята на наложница на бившия си съпруг... но ти знаеш тези неща. Не знаеш може би само, че аз бях с нея, като отиде в Мемфис. И аз бях тази, която я обяви за мъртва в стаята на страноприемницата. А после...

- Някои неща е по-добре да не се изясняват. А пък ти изглеждаш и се държиш както тогава, времето не те е променило!

- Недей да грешиш – отдавна не съм Бризеида! Тези събития бяха за мен голяма школа, и голямо бреме след това. Сега съм Джини, лекомислена и малко палава “куриерка”, и не обичам да ми напомнят за миналото, разбра ли?

- Разбрах, без да го казваш. И аз не съм това, което бях, и не съжалявам. Само понякога, като си спомним с Хектор на чашка какво беше, ни става малко тъжно. Гордите хлапаци не ценяха своя и чуждия живот, но какво пък... получи се хубава легенда в края на краищата!

Джони запали двигателя, приближи бавно, и тя се метна зад него. Махнаха на Ахил и влязоха в тунела, а той остана сам на плажа, седна на пясъка и се размечта с поглед в луните над него, след като изчезна тунелът.

А те “изплуваха” във Франция в късен следобед. Джини предложи да не се връщат веднага в Шотландия, а да прекарат вечерта и нощта на остров Ре, където се срещнаха за първи път. Бунгалото до ресторантчето се оказа заето, но намериха друго наблизо.

Сервитьорът си спомни за тях – може би заради големия бакшиш, който му беше оставила, може би заради друго, - но още като седнаха на една маса, веднага донесе огромен поднос със стриди и бира.

Беше почти празно, през две маси седеше същата застаряваща двойка хипита, други посетители още нямаше. И след като мъжът - с дълга посивяла коса на опашка, гладко избръснато лице и месест нос под очи с очила и

торбички отдолу, - попита, дали ще е редно да се преместят при тях, Джини прие с ентузиазъм. Малко по-късно Джони вече им разказваше за приятелите на баща си, които страдаха за Уудсток, за Хендрикс и “The Doors”, и изведнъж възрастната дама, която за предполагаемите си години изглеждаше много добре, започна да се смее.

- Нещо смешно ли казах? – смънка Джони.
- Не, но не можах да се въздържа – “The Doors”, казвате... ами вгледайте се кой седи тук!
- Извинете, кой?
- Погледнете го това дърто куче – не ви ли прилича на някого?

Възрастният мъж въздъхна, склучи ръце на плота на масата и каза:

- Скъпа, нали уж се разбрахме...
- Не, не мога, ще падна под масата – ами вижте го бе, милият Рей, прави се на интелектуалец тези години... ето ви го Рей Манзарек, та-да!

Джони се опули:

- Ама нали през 2013-та...
- Да, вярно, така го изиграхме... но всъщност слуховете за моята кончина са малко преувеличени. Да ви се представя, обаче – сега съм Джей Кюсак, от Канада, промотер и продуцент на млади таланти, и съпругата ми Вивиен Кюсак (страхотно групи беше Виви в онези времена, като бяхме “The Doors”!). Така да ме издъниш, скъпа!

Надвисна неловка тишина, само Вивиен продължаваше да се кикоти тихичко, а Джини следеше развитието с буден интерес. След малко Джей/Рей се изкашля и се опита да смени темата:

- Всъщност ние се самопоканихме при вас поради две причини – приятната компания и съмнението, че май сте музиканти, струва ми се, че някъде съм ви виждал преди това.
- Ама вие наистина ли сте Рей? Говорим за вълка... – смутолеви Джони.
- Не казвайте на никого, но наистина съм аз... всъщност и да казвате, никой няма да повярва.
- Наистина е той, Джони - каза Джини със своята обичайна невинна усмивка, - повярвай му, но най-вече повярвай на мен – той е! И не е случайно, че дойде на нашата маса! Не се самопоканиха – аз ги извиках!
- ???
- Това **наистина е** Реймонд Даниел “Рей” Манзарек, познах го веднага, още предишния път, и знам с какво се занимава. Нали ти трябва продуцент за твоя проект? Всъщност аз го накарах да дойде при нас.

- Млада госпожице... опита се да каже нещо Джей/Рей.

- Никаква млада госпожица не съм! Да сте чували нещо за сукуби? Виждам, че сте! И сега, направо на въпроса – Джони има нужда от продуцент, и ето ви вас! Случайно? Айде де! Стига си кашлял, Джони, на тези двамата може да се вярва, знам го, така, че давай без тинтири-минтири!

Сега пък Джей/Рей се беше опулил. Джони се опита да се включи:

- Не се впечатлявайте, тя си е малко... темпераментна, но като каже нещо, го вярва... пък и има защо! И щом като казва, че ви се доверява, доверявам се и аз! Накратко, сукуба е , и то каква! На 12 хиляди години и отгоре!

На двамата по-възрастни гости долните ченета почти паднаха на масата, и очите им имаше опасност да изскочат от местата си. А Джини пак се включи:

- Така! Понеже виждам, че май не ви се вярва, малко шоу, което всъщност мразя... - и тя изчезна, след малко се появи пак, и се усмихна невинно, - нещо друго по-впечатляващо трябва ли? И хайде да си говорим на “ти”!

- Трябва да пийна нещо – каза Джей/Рей, и извика сервитьора (който не беше забелязал чудесиите, но забеляза, като го извикаха). След като му донесоха поръчаното, изпи на един дъх цяла чаша бърбън, облегна се назад и се усмихна доволно. – Значи това, което говореше Джим, не е било празни приказки! Да, Виви, спомни си – като се събличаше гол на сцената, после се хвалеше, че всъщност танцувал с някаква... ту нимфа, ту сукуба, а ние си мислехме, че е от кокаина...

- Така си беше, но не бях аз. По онова време имах сериозни задачи, обаче съм в течение – сестричето беше хлътнало по Джим (а и сега се занимава с него, но няма да издавам чужди тайни... само ще кажа, че ѝ викаха Елена по едно време и беше много влюблива). Ще говорим ли вече сериозно, или пак имате нужда от шоу? Мога къде по-зрелищни неща да ви спретна, но Джони ще се разсърди...

В разговора се включи Вивиен, която започна да идва на себе си:

- Аз вярвам, а виждам, че и Джей също... изобщо викайте ми Виви, а на него Джей (легенда и т.н., нали!). Стори ми се странно, че така изведнъж се разприказвах за нашта малка тайна, сега разбрах какво всъщност е станало... как да ви казваме на вас двамата?

- Аз съм Джини, той е Джони. Той си е човек, аз не съм, но това няма никакво значение. Радвам се, че се запознахме. Той е гений, и музикант в това число, и има задачата да спасява света. Това включва едни такива грандиозни концерти пред много публика... звучи ви познато, а? И Джим Морисън така е казвал? А аз съм му любимата сукуба (на Джони, не на Джим) – и любовница, и

момиче за всичко, и ангел-хранител, и куриер, и секретарка (в смисъл занимавам се със секретните му дела), а и други неща, ако се наложи. Дано да не се налага. Нещо да кажете? Нищо! Мъже! Само се пулят! Нали, Виви?

Джони беше почервенял целият, и не знаеше как да реагира. А Джей го попита:

- В каква формация всъщност свириш?
- Класическа – като вас едно време: ударни, бас, китари, клавири и фронт-мен. Аз свиря китарите.
- И какво и къде свирите?
- Арт/хард/психаделик рок. А къде досега не е важно, важно е от сега нататък.
- Все пак имате ли мениджър? А контракт? Кой ви озвучава и на какви сцени?
- Искаш ли да се уговорим така: ще ти пратя демо записи и цялата информация за нас по мрежата. Финансирането не е проблем, подкрепата и силовото влияние, където е необходимо – също. Става ли за начало?
- Ами ако имаш всичко това, за какво съм ти нужен аз?
- Нямам професионален мениджър и продуцент, на които да вярвам.
- А на мен защо си мислиш, че можеш да вярваш?
- Вярва ти Джини, и за мен това е достатъчно. Разбрахме ли се...хм... Джей?

Двете дами напрегнато следяха разговора, и когато Джей, след малка пауза, кимна и написа телефона си и електронната си поща на една салфетка, въздъхнаха едновременно и се спогледаха. Джини се усмихна щастливо и каза:

- Ето така се правят сериозните неща, а не с разни тинтири-минтири съвещания и умувания. Хайде сега да ядем! – и извика сервитьора, а масата след малко се отрупа с какво ли не, и, разбира се, с много стриди.

След като се нахраниха и минаха на цигари и кафе (само двамата мъже), Джей се обърна към Джини:

- Вече съм на ясно, че изборът е бил твой. Защо мен?
- Ти си най-добрият. Джони има нужда от най-добрия. И може да ти се вярва. Това достатъчни причини ли са?
- А откъде знаеш, че съм добър и може да ми се вярва?
- Знаем. Знаем много неща. Например какво сте правили с Виви на Уудсток... недей да се нервиш, няма да кажа! А ти най-после кажи за Джими Хендрикс – осветли мойто момче най-после!
- Няма много за казване. Джими беше много срамежлив и скромен, и не си падаше по нашите щуротии. По онова време беше се обвързал с една мацка -

май Емерета Маркс се казваше, - и по-далече от нея не поглеждаше. А съвместни концерти наистина не сме имали.

- Чу ли, Джони? Е, момчета и момичета, на кака Джини ù се спинка вече... и други работи ù се правят... хайде, Джони, да си ходим в малката къщичка. Аз черпя днес, вие – следващия път – и тя остави на масата пачка банкноти, нарами огромната си чанта, хвана Джони за ръката и го повлече. Той се обърна към гостите, усмихна се, притеснено и щастливо едновременно, и с Джей си размениха смигвания.

В бунгалото не губиха време за душ този път, но той все пак успя да попита:

- И от кога си планирала днешната акция?

- От когато трябва, нали съм секретарката ти – и го примъкна в леглото.

На сутринта го сръга не особено нежно, и каза достатъчно силно, за да избие санливостта и махмурлука от него на мига:

- Ставай, току-що научих, че Шестимата ще те чакат днес по изгрев слънце местно време. А слънцето вече изгря.

След бърз душ (за закуска и глезотии нямаше време) се облякоха, метнаха се на мотора и напуснаха мотела, докато всички още спяха. Хванаха пътя към Ла Рошел, обаче после напуснаха шосето, медалионите на шиите им светнаха с ярка жълта светлина, те се насочиха към Слънцето... и изчезнаха.

Никой не видя, само няколко птички се изплашиха и литнаха, но те пък обещаха да не казват на никого.

Съветът на Шестимата

Появиха се на поляна с трева, почти същата, като тази във Франция. Нямаше път, но се виждаше къде трябва да отидат - на около километър се издигаше голяма едноетажна каменна сграда, заобиколена от ниски дървета и цветни лехи. Сградата не впечатляваше с нищо, освен с размера си - вероятно покриваше няколко хектара. Обикновена солидна бяла каменна зидария - фасадата около петнадесет метра до покрива, без орнаменти и украса, с високи прозорци, дървена стряха и покрив от каменни плочи. В средата отпред имаше вход с отворена двукрила дървена врата, широка пет и висока около десет метра.

Пред входа встрани имаше площадки, покрити с плочи от същия бял камък, с нещо като коневръзи, и по тях се виждаха както коне, камили и магарета, така и различни технологични возила - някои от тях с доста футуристични форми. Имаше и гъмжило от хора в различно облекло, насядали наоколо по пейки под дърветата - от антични тоги и древни бурнуси, през съвременни за времето на Джони дрехи, и пак до някакви непознати комбинезони със странна кройка. Говореха помежду си оживено, доминираше темата за някакво предстоящо пътуване.

Спряха пред входа. Излезе младеж в тога, с жезъл в дясната ръка, и каза:

- Чакат ви в голямата зала. Елате, ще ви заведем.

Джони слезе от мотора, а Джини се премести на предната седалка.

- Върви, Джони, аз ще те почакам. Това място е само на хората.

- Забелязах, че разбирам какво си говорят всички тук. Това пак някакъв твой трик ли е?

- Не, просто тук не действа проклятието, наложено на Земята след Вавилонската кула – объркването на езиците и т.н.

- Не сме ли на Земята?

- Не.

И тя подкара возилото към дърветата. Джони я проследи с поглед известно време, след това се обърна и тръгна след младежа. Влязоха вътре. Чувстваше се комфортно, все едно си беше в къщи. Тръгнаха по широк прав коридор с по-малки врати от двете страни, и с голяма двукрила, като на входа, но затворена, в дъното на коридора срещу тях. Когато стигнаха, младежът удари вратата с жезъла, и тя се отвори. Джони влезе сам. И беше силно изненадан, а вратата се затвори зад него.

Беше очаквал да види нещо като “Тайната вечеря” на Да Винчи, но... вътре в същност имаше градина, осветена от слънцето през прозрачен покрив (или покрив нямаше, не разбра веднага). Алеи от дребен чакъл минаваха покрай храсти с цветя, цветни лехи, петна от обикновена трева, и тук-там имаше най-обикновени дървени пейки. В средата на тази красота видя езерце, а около него по-широки пространства, покрити с пясък. На едно от тези пространства имаше поставена кръгла каменна маса, около два метра в диаметър, и около нея на обикновени дървени столчета без облегалки седяха шестима мъже. Имаше и едно свободно столче. На масата бяха сложени прости стъклени чаши и голяма кана с вода. Пред празния стол също имаше чаша... и стъклен пепелник! Джони се опомни и тръгна нататък.

От шестимата се изправи един – висок строен човек, с руса дълга коса, руса къса брада и сини очи. Беше облечен в най-тривиални сини джинси и червена карирана риза, а на краката му имаше... маратонки! Беше седнал до празния стол с гръб към входа, и сега беше обърнат към него и се усмихваше, с дясната ръка в джоба. През отворената яка на ризата му се виждаше голям сребърен медалион, с жълт камък.

- Влизай, Джони, ела и седни! – и посочи празния стол.

Джони победи притеснението си, и отиде до масата. Седна, след което го последва и станалият да го посрещне, и се обърна към него, като се подпря на плота на масата.

- Мен сигурно си познал. Сега, представям от ляво надясно: - Мухамад от Мека и Медина (чернокос едър човек с черна къса брада, черни очи и къса лула в устата, леко усмихнат, оглежда го любопитно, а е облечен в обикновен черен делови костюм, с черна отворена на врата риза – вижда се същия медалион, и с черни меки обувки); - Сидхартха Гаутама Будда (лице на индус от средновековието, без брада, и облечен в тъмносин трикотажен тренировъчен костюм от две части - ципът затворен до брадичката, с емблемата на “Пума” в ляво, гледа също леко усмихнат); - Аполоний от Тиана (типичен римски патриций с орлов нос, облечен в бяла тога - закопчана на рамото с медалион с жълт камък, гледа към него сериозно и малко намръщено); - Зороастър (семит на средна възраст, загърнат в черно наметало, което скрива другите му дрехи, с неразгадаем поглед); - и Утнапишим (слаб висок човек, също облечен в бяла римска тога, закопчана с вездесъщия медалион, без брада, без коса, с черни очи и с ... очила с метална рамка!).

- Както виждаш, тук няма протокол и церемонии – обличаме се както ни е удобно, и говорим каквото мислим. Понеже тук не си единственият с тютюневия порок - Мухамад пропуши по някое време, не знам защо и как, - решихме да ти осигурим пепелник, ако ти се допуши. Отпусни се, тук си сред свои и няма от какво да се притесняваш. А, да, обстановката... всъщност тази

сграда беше построена около езерото, запазихме го такова, каквото го намерихме. Не сме на Земята, това е мястото, на което едни викат Шамбала, други Беловодие, това е без значение, важното е, че мястото е достъпно за когото трябва (ти самият видя колко е лесно), и е чисто във всеки един смисъл на думата. Някои го рисуват като дворец или лабиринт от дворци, но такава архитектура би била неудобна, и би била интересна единствено за хора с мания за величие. Както знаеш, ние не сме такива. Тук и стоим и работим през повечето време. Имаш ли нещо да питаш?

- Да, защо всъщност ме извикахте толкова спешно? Щях да помоля да ме приемете след няколко дни...

- Нали ви казах, много е прямо! – и Назарянинът огледа другите с весел поглед, - Помолихте ме да дойдеш бързо, защото... накратко, с Ахил сте успели вече да направите една глупост, която по чудо не е предизвикала последствия. Засега.

- Знаете вече? Как? А аз исках лично да ви запозная с подробностите...

- Е, как... това ни е работата, да знаем. Знаем всичко, което до тук знаете вие, осемте “посветени” – на това ниво комуникацията е много добра, и работи без закъснение (и той посочи с показалеца на дясната си ръка жълтия камък на медалиона). “Сърцето на Исус Христос”, нали! Така, че ще си спестиш разказа. Важното е друго – Офан е прав! Имаме сериозен противник, и не знаем кой е. Преди две хиляди години видях как действа тази зараза, но не разбрах кой я е донесъл, и за това запазих знанието в тайна, дори и от Съвета, до по-добри времена. Може би това са тези по-добри времена, а и трябва да си призная, че си изучил проблема по-добре от мен.

- Без Ахил нямаше да успея. И без помощта на Хефест.

- Така е, но скромността ти е излишна. Накратко: след като научихме за развитието на твоята идея, се оказа, че Утнапиштим има какво да добави към твоите наблюдения.

Слабият човек с очила стана, приближи се към Джони и сложи дясната си ръка на рамото му:

- Това, което си разбрал, е похвално, но трябва да ти разкажа следното: някога имахме подозрението, че култът се дължи на заболяване, предизвикано от радиоивълните. Излекувахме един от състоянието, в което беше изпаднал (с други средства, не толкова добри, колкото твоите, но свършиха работа), и той се разкая - наистина се разкая! - и после се самоуби. След около седмица тялото, което бяхме погребали в крипта, изчезна. Решихме, че е откраднато от другите последователи на култа, и след време забравихме. Забравихме и за този култ, понеже тогава трябваше да се борим с големи трудности, но сега си спомних.

След това отиде и си седна на мястото. Назарянинът беше станал сериозен и погледна Джони в очите:

- Не сте се сетили да проверите гроба на този сър Джон Доу Втори. Ние проверихме. В ковчегата няма тяло, а само дрехите, в които е погребано.

Тишината след тези думи продължи дълго време. След малко Учителят продължи:

- Ще ти припомня какво става с хората след смъртта. Атмичното тяло се отделя от физическото, и започва подготовката за ново прераждане. А физическото, заедно с ефирния двойник, просто се разпада – изгнива и влиза в нормалния кръговрат на природата. Винаги. С изключение на един-единствен, много рядък случай: когато човекът се превръща в клифот - думата е на арамейски, съвременната дума е “черупка”. Тогава тялото просто изчезва за нашите възприятия. Изчезва от Земята.

- И къде отива? В Ада?

- Ад, мойто момче, няма - освен услужливо описаният от Данте Алигиери (тази негова гадост чух, че е добре оползотворена!) - та понятието “Ад” е измислица на същите онези попове, които нямат нищо общо с Бога, и с които се борим вече толкова дълго време. Средство за сплашване. Знаеш, че само кармичният “багаж” след смъртта определя следващото прераждане - сега няма да потъваме в подробности, някой друг път, - и в най-тежките случаи може да стане причина следващият живот на “грешника” да премине в тяло например на хлебарка (много зачестили случаи напоследък), но не и в нещо, което Той не е създал.

- А “клифотите”?

- Някой ги прави от време-навреме, и ги прибира някъде, с някаква засега неизвестна цел. Известно ни е само от отделни случаи на “завърнали се” клифоти, че остават по някакъв начин свързани със Земята. Усещам другия ти въпрос, и отговарям – заразените с откритата от теб “зараза” след смъртта си следват нормалния кармичен път, а физическите им тела се разлагат, по обикновения начин.

- Значи... съм изобретил средство за генериране на “клифоти”?

- Така излиза.

- Разбирам. – каза Джони след минута тишина. – Трябва да се откажа, оказа се лоша идея...

- Не, мойто момче, няма да се отказваме. Но ще направим още нещо, заедно с теб. Погледни тези хора - и той ги обходи с поглед, - те имат истински последователи ва Земята. Истински Божии хора. Последователи на Рея, зороастрийци, будисти, езотерични “християни”, богомили, катари, албигойци, чисти последователи на Исляма, и други, за които не си чувал. Които официалните църковни институции и Инквизицията преследват от много време. Ще проведем “лечението” с тяхна помощ. В същност, ако почнеш без тях... просто ще напълниш кошницата на някой, когото дори не познаваме.

- Значи има надежда...

- А ти как мислиш? За това те извикахме толкова “спешно”. Имаме какво да ти предложим, не унивай! – и Назарянинът си наля чаша вода и я изпи, Джони запали цигара и също си наля вода, а Мухамад започна да разпалва лулата си. Водата се оказа студена и вкусна. Мрачният Аполоний се усмихна и каза:

- Хареса ти, нали? От езерото е (и показа с палец към езерцето зад него). Мислехме по едно време да я бутилираме и да я продаваме на Земята под името “Жива Вода™”. Шегувам се, разбира се. Извадена от езерото, тя запазва качествата си за кратко - ден-два, - ако не се изпие. Иначе поддържа телата изправни неограничено дълго време, а има и други качества. На Земята алхимиците един през друг се мъчеха да направят заместител от подръчни материали – разните там еликсири, философски камъни и прочие. Не става. Така, че пий без притеснение, вземи и една бутилка за Джини, добре действа и на не-хора.

- Тя е добро момиче, и много знае за нас, хората - разпитай я някой път, ще чуеш интересни неща... - каза Назарянинът, - но сега на темата на деня. Мухамад ще ти обясни какво решихме, той е най-добрият организатор между нас. Давай, приятелю.

Мухамад стана от стола си, дръпна си от лулата, изпусна бавно дима и се обърна към Джони:

- В момента сме събрали тук приорите на всички ордени на Земята, за които спомена Учителят. Те чуват и виждат нашия разговор, освен това сме подготвили дневния ред на твоите представления там долу. За да разбереш по-добре какво ще правим, трябва да знаеш следното: в единичните случаи на “завръщане” на клифоти, които са наблюдавани, те винаги се стараят да отвлекат хора в някое закътано място, след това ги убиват, изпиват кръвта им и изяждат плътта. Без остатък. Оставят само костите. Гнусно, нали? Защо го правят, не знаем. Не им е даван шанс да продължат и да кажат.

Дръпна си от лулата и се загледа към езерото:

- Хората на Зороастър са се сблъскали първи с тези чудовища. И са използвали неговия Огнен Ритуал. Чист магически егрегор – ефектът е почти мигновен, гадината се сбръчка, губи формата си и потича по земята. Превръща се в това, което популярната литература при вас нарича “ектоплазма”. След това бульонът е напълно инертен известно време, а после се разлага на аминокиселини, мазнини и вода, и природата си свършва работата. После растенията на това място избуяват като след обилно наторяване, без никакви други последствия. Плодовете и семената след такова “наторяване” са напълно безвредни и без странични ефекти - това е установено с абсолютна сигурност.

Пак се обърна към Джони, и продължи:

- Та ето какво ще направим. Първо, всички твои действия отсега нататък до завършване на операцията ще бъдат наблюдавани от нашите последователи в реално време - не с вашите технически средства, с по-съвършени. Знам, че не ти харесва. Друг начин няма. Второ, синхронно с началото на твоите действия - било в осмия слой на мрежата, било по време на големите концерти, - те ще започнат Огнения Ритуал, навсякъде по цялата планета. Не се притеснявай, имаме достатъчно адепти, готови за това. Трето, но не последно по важност - превантивно наши хора ще следят реакцията на властовите центрове, и ако се наложи, ще приложат груба сила - той се обърна към Назарянина, - Учителят не беше съгласен с това в началото, но после прие. Да, разбирам какво мислиш. Никога до сега не сме използвали груба сила! Случаите на “бунтове”, “революции”, “световни войни”, “безредици” и “терористични актове” - всичките без изключение, - са организирани от вашите “силни на деня”, във всички времена и епохи, като средство за сплашване и засилване на своята власт. Този път обаче сме решили да не им даваме шанс да реализират мечтания от тях “Армагедон”. Това е. Имаш ли нещо да питаш?

- Джини. Как да я защита? Не искам да ѝ се случи нещо...

- Не се притеснявай, тя си има своите ресурси, ако не си разбрал досега. За нея сме определили работата, в която се е доказала неведнъж – ще бъде главният координатор на това, което нарекох “наблюдение в реално време”. И ще бъде с теб през цялото време.

Джони си отдъхна. Като че ли всичко вече е ясно, без някои дребни детайли. И все пак...

- Как ще постигнете това “наблюдение в реално време”? Питам от чисто любопитство, не ми обяснявайте, ако не трябва...

- А, “Който не трябва да знае”, разбирам... Конфуций, Клаузевиц, Дзержински, Калтенбрунер, Алан Дълес и т.н... ние не работим така, между нас предатели няма. Ще ти кажа. Много отдавна, преди електрическите войни, в самото начало на човешката история, Абракас създаде едни неща от материя, каквато няма в тази галактика, прибрал ги в един доста големичък саркофаг, направен от монокристал нефрит, и възложил на сестрата на познатия ти Урбанипал... да, той е свързан с доста неща,... та възложил на нея да го скрие в една пещера на планините, които сега наричаме Хималаи, и да раздава “нещата” по негово разпореждане само на определени хора. Сестрата се казвала Пандора... аха, чувал си. Тя обаче по онова време била още хлапачка, и доста щедра и любвеобвилна... та раздавала доста от “нещата” насам-натам, останали само няколко хиляди в ковчега, а със събирането на раздадените по погрешка Абракас натоварил същия този, когото ти наричаш Бени... справил се доста добре. Май се сещаш вече за какво става дума - това, което невежите полове са нарекли едно време “Сърцето на Исус Христос”. Няма нищо общо със сърцето

на Учителя. Който носи този артефакт, е винаги в контакт с всички други, които го носят. Освен това, има възможност за моментално преместване в която и да било точка на Галактиката, може би и по-надалеч, не сме опитвали. И защитава от абсолютно всичко носителя си – космически вакуум, твърда радиация, огън и плазма, да не говорим за куршуми, бомби и други вредни щуротии. Схвана ли какво имаш? Мечтата на драккачите на фантастика - абсолютният комуникатор, телепортатор и щит!

Мухамад пак засмука изгасналата вече лула, намигна и продължи:

- Как работи, питай Абракас, но съм сигурен, че няма да ти каже... освен това представлява и доста мощно оръжие, когато е добре зареден. Не питай как се зарежда и от къде, не знам - колкото по-ярко жълт е камъкът, толкова по-добре е зареден. Когато се използва активно, избледнява, после пак отнякъде си взема каквото му е нужно. А като оръжие... не те съветвам да опитваш (усетил си вече как да го управляваш, интуитивно е). Ако си чел “Рамаяна”, ще знаеш какво е причинил с него Рама на ракашасите. Да, да, разбира се, че “Рамаяна” не е легенда - това са доста добри документални записки по електрическите войни, макар и не съвсем пълни.

- Сега разбирам защо Абракас го скри, когато бях при него...

- Добре. Гледай от сега нататък да е постоянно с теб, не злоупотребявай и внимавай да бъде ярко-жълт камъкът, когато ти потръбва. Учителю, май не пропуснах нищо важно? – и си седна на стола.

- Нищо. Джони, нашият приятел тук има едновременно качествата на университетски професор, топ мениджър, рекламен агент и психоаналитик. Не се ядосвай, Мухамад, опитвам се малко да разведрия атмосферата. Та сега вече си наясно какво предстои. А, да, ето ти бутилка вода за Джини - докато си говорехте, я налях. И не забравяй отсега нататък нито за миг - с теб сме, не само ние шестимата. Няма да допуснем да изпаднеш в беда. А и Той е с теб, знаеш това.

- Само още нещо, Учителю - Зороастър стана и тръгна към Джони, - ще ми трябва нещо от теб, коса ще свърши работа. Така - (прибра кичур коса, която отрязва с малко златно ножче, в малка златна кутийка) - трябва да сме сигурни, че Ритуалът няма да засегне и теб. За Джини няма страшно! - загърна се в черната си мантия, и остана прав.

Назарянинът и другите също станаха. Учителят се усмихна, сложи ръце на раменете на Джони и каза:

- Тръгвай, Джини те чака. И добър късмет! - и Шестимата го изпратиха до вратата.

Всички планове са валидни само до първото препятствие...

Прибраха се направо в Шотландия. Оставиха мотоциклета пред входа на “Benny Pall’s”, влязоха транзитно през кръчмата (никой не ги забеляза, само старецът, и той веднага тръгна с тях), минаха зад бара, и оттам – направо в конферентната зала. Седнаха, и Джони се опита да заговори, но Урбанипал го прекъсна:

- В течение съм. Слушай какво свърших аз. Имаш регистрация в една от стаите горе, изпратих на Джей демо записите и другата информация, момчетата ти също са в течение, и репетираш с теб от два дни в едно студио долу на трета. С теб, разбира се, не те интересува какво трябваше да направя за това, после ще ти кажа. Цялото оборудване е ново, пристигна заедно с екип от шестнадесет озвучители/осветители – все гурута от занаята. С контракт до края на каквото там се случи – договорът е с мен, и не може да бъде развален. Щях да направя грешка и да наема и охранителна фирма, но точно тогава дойде един от хората на Мухамад и ме осветли, че охраната е тяхна работа за целия... сезон. И имаш самолет - с готов екипаж и предварително уредени разрешения за полет. Пак от хората на Мухамад, до всякъде. Тези неща ги можем. А, да, и неограничен кредит от три банки. Не те интересува кои. Сега казвай, но само най-важното след срещата с Шестимата.

- Няма кой знае какво ново, освен, че двамата с Джини сме много уморени, и че на връщане кара тя - било ново усещане и т.н. Исках само да питам какво стана едно време с Пандора, не ми казаха...

- Очаквах този въпрос - познавам вече любопитството ти. Голям провал беше с нея, вярно е. Абракас искаше да я върне обратно на... няма значение, защото Кибела я съжали, и я взе в екипа си. Оттогава се занимава с някои по-маловажни работи на Каката – храмове, логистика и т.н., но не и на вашата планета. В този бизнес загубата на доверие е завинаги. Когато я видях последния път, ми каза: “Братко, нищо си нямам вече, само едната надежда ми е останала да се забрави миналото...”. И това ако не е ирония! На Пандора ѝ останала само надеждата! Та така си живее, скучно и почти в самота, далече оттук... А вие сега какво ще правите?

- Ще спим. До утре. А утре ще отида да видя как се справям в студиото, и ще подготвим с Ахил фладинга на мрежата. Това е! Сега ще се обадя на Джей, и после – в леглото.

- Добре. Аз ще си понагледам клиентите! – и излезе.

А Джони набра един номер, и оттам се обади Джей/Рей, на запис: "Здрасти, Джони. Всичко е наред. Имал си страшна подкрепа, бе човек – обади се от шестнадесет продуцентски къщи! Обади се дори самият...! А аз съм ти уредил Алберт Хол за репетиции, от утре до когато трябва. Сега заминавам за Холивуд, трябва да уговоря онази арена за първия концерт след два дни – както искаше Бени. Има малко препятствие обаче – вече е договорена

и обявена за концерта на “Ролинг Стоунс” утре, от световното им турне. Разчитам да се разберем с Мик и да отложим с един ден – или ти ще ги подгръваш, или те – теб, ще видим, но ще стане. А договорите за разпространение с телевизионните и радиокомпаниите са готови – с всичките. За сега бай, до утре!” и отсреща нещо прещрака.

- Май всичко е наред – каза Джини и се протегна, - хайде, на какичката ѝ се спинка. Да вървим.

- Забрави ли, че всички ни гледат? Оттук до края на света?

- Не, ти си забравил, че кака ти е шеф на комуникациите. Освен това казах “спинка”, а не друго. Хайде, в твоята стая! – и го грабна, него в едната ръка, огромната чанта в другата. След по-малко от половин час вече бяха заспали.

Събуди го настойчиво святкане зад клепачите. Отвори очи и погледна първо часовника – беше спал само два часа. После видя в средата на стаята разтревоженото лице на Мухамад:

- Ставай, шакик-кун, промяна в плановете!

- Какво става? - попита Джони, докато се измъкваше изпод ръката на Джини, - каква промяна?

- Неочаквано раздвижване - и в някои силови центрове, и на луната. Трябва да ускорим всичко, май знаят за намеренията ни след два дни и готвят нещо.

- Какво предлагате?

- Ще започнем на концерта на “Ролинг Стоунс” утре. Подготвяме техническата страна с Ахил – вече е при нас. Мик също ще помогне (той и Кейт Ричард са от хората на Учителя, от самото начало), а и едно групи от тяхните върши работата на Джини за момента. Така, че идвайте тук – веднага!

Джини вече беше напълно будна, напълно облечена (естествено, само с почти невидимата си рокличка, коженото яке и каската), и с огромната чанта на рамо. Джони грабна дрехите си и излезе отпред – старецът беше там, сам, и явно също беше в течение.

- Ще помогнеш ли пак? Да кажеш на момчетата и останалата част от бандата да се товарят на самолета и да заминават (без моето второ “аз”, разбира се) – почваме още днес, утре вечер сме на сцена!

- Не се притеснявай, Джей ми се обади преди да те събудят, знае за промяната, задвижил е “машината” от своя страна, а екипажът вече подготвя полета. Всичко ще бъде наред, тръгвайте!

Джони излезе, като в движение намъкваше втория ръкав на якето, двамата се метнаха на седалките на мотоциклета – Джини отпред, и след минута бяха пред входа на голямата сграда.

Младежът с жезъла ги чакаше отпред. По коневръзките цареше голямо оживление – пристигаха и заминаваха коли и хора на коне, няколко души с таблети в ръце говореха нещо бързо и се разпореждаха. Група тъмнокожи мъже, загърнати в черни плащове, товареха внимателно дървени сандъци в непозната обтекаема машина с триъгълни криле. Точно пред входа беше паркирано голямо черно “Бентли” с надпис върху вратите “**The Rolling Stones**”, а под него, с червен наклонен шрифт: “*On tour now!*”.

Влязоха вътре, и младежът ги поведе без думи по коридора, но този път спря пред третата малка врата в ляво. Влязоха, и попаднаха в голяма апаратна - почти като тази при Хефест. Пред конзолата седяха Ахил в туника, Мик Джагер в обичайните си панталони и яке, и непозната руса красавица - не по-облечена от Джини. Мухамад стоеше малко встрани и смучеше изгасналата си лула със съсредоточен вид и ръце в джобовете. Обърна се зарадван към тях:

- Добре. Запознайте се с Мик Джагер и Поли/Деметра. Мик, Поли, - това са Джони и Джини. Така. Оттук поемате вие, а аз изчезвам! – и изчезна.

Мик се усмихна, стана, разкърши се и бързо изстреля, докато Поли и Джини си разменяха погледи:

- Абсолютно сме в течение на всичко, а ти не знаеш само какво последно уговорихме с Джей, Ахил и Учителя. Почваме утре на моя концерт, ще излезеш на сцената с мен, твоите момчета ще подгриват. Излизаме двамата с теб и откриваме с това: “God give me everything I want...”, знаеш го. На първата дума пичовете на Зороастър почват Ритуала, и Ахил стартира фладинга на мобилната мрежа и Интернет средата – всички сървери. Поли вече е инсталирала към нашта техника няколко бройки от твоя аналогов модулатор с "ваксината", тя ще има грижата да ги включи точно и едновременно. Кейт ще контролира парада от сцената. Ще предават на живо всички TV мрежи и FM станции – Джей вече уреди това, потвърдено е. Имаме само един опит – всичко или нищо, само веднъж. Сега с Ахил разиграваме патардията на симулация. Е?

- Страхотни сте, не бих могъл така... какво обаче наложи промяната?

- От някъде е изтекла информация – Мухамад заподозря един наш човек във Ватикана, от днес него вече го няма там, но това не ни помага много. Така, че ще ги ударим неочаквано за тях. Може и да е за добро – мен ще гледат повече хора от теб, нямаше много време за промоции и репортерски трикове... не се обиждай, това е истината.

- Така е. Джини?

- Всичко е ОК, миличък. Вече съм в синхрон, Поли е подготвила всичко.

- Ами давайте тогава да проиграем симулацията още веднъж, не искам да повтаряме грешката със сър Доу! Мик, оставаш ли?

- Не, с Поли искаме да огледаме още веднъж нещата при нас долу, не бива да оставяме Кейт сам. А и репортерите трябва да си получат вечерната доза преди голямото шоу утре... така, че ще се видим направо на сцената – и се обърна, прегърна Поли/Деметра през рамо и двамата излязоха.

След няколко часа съсипваща работа, тримата (с Ахил) напуснаха апаратната, нахраниха се набързо, и Ахил се върна при техниката, а двамата отидоха да поспят малко преди голямото изпитание (оказа се, че около централната градина има множество удобни стаи за тази цел). Събудиха се два часа преди началото, подкрепиха се със сандвичи и вода от езерото, и се пренесоха с мотора директно зад огромната сцена. Кейт ги чакаше, заведе ги до гримьорната с неговите момчета без много думи, а той се върна при своите.

Арената беше претъпкана – повече от сто и петдесет хиляди. В невъобразимия хаос на публиката и TV екипите се оправяха само полицаите и стотиците хора на Мухамад, облечени в униформата на известна охранителна компания. Напрежението вече се усещаше във въздуха, когато момчетата на Джони (без него) се качиха на сцената и започнаха. И когато светлините намаляха, а на сцената се появиха Ролинг Стоунс и поддържащите вокалистки, (без Мик и Кейт), тълпата се юрна към загражденията. В нарастващия по сила тътен на барабаните, баса и клавирните инструменти се вплете заядливиет глас на китарата на Кейт, и той се появи в ореола на ярък спот отляво на централния подиум, облечен в любимите си оръфани сини джинси и скъсан черен потник. Тълпата изрева, в този момент на сцената стана светло като ден, изригнаха стълбове пиротехнически огън, и от централния коридор откъм кулисите излетяха Мик и Джони - Мик с диадема-микрофон, а Джони с очукан Стратокастер и микрофон, закрепен на него.

Докато течеше интродукцията, стигнаха до централната пътека, застанаха в центъра, и почнаха в консонанс: "God give me everything I want, come-on, and I'll give You all You want too..." – Мик с обикновеното си психаделично поведение в темпото на песента, а Джони дублираше мелодията с китарен риф, - и публиката запя с тях. Охраната в двоен кордон едва задържаше най-агресивните на линията на загражденията. Полицаите отстрани нямаха по-малко работа. Високо над стадиона висеше неподвижно дирижабъл с емблемата на голяма TV компания, а операторите на по-малките, накичени с какво ли не, тичаха с мобилни камери в празното пространство между заграждението и сцената, и се опитваха да не си пречат един на друг.

Големите екрани отзад и встрани на сцената показваха фронта в едър план – половината от тях Мик, другата половина – Джони, а осветлението отгоре започна да върти стълбове пъстра светлина като водовъртеж в такт с

ритмичната група. Зрелището достигна кулминацията си, когато на първия припев отново отзад изригнаха колони бенгалски огън, и няколко лазера започнаха да мигат към пощурялата публика. Апаратурата от стотици киловати едва успяваше да покрие рева на тълпата, която беше напълно френетично и истерично извън всякакъв контрол.

И в този момент се случиха няколко неща едновременно. Сцената, осветлението отгоре и лазерите изгаснаха – останаха да светят само фонтаните бенгалски огън; звукът от освучителната апаратура и боксовете изчезна напълно и остана само ревът на публиката, който постепенно започна да се превръща във вой, а кабината на централния пулт в средата на терена на стадиона за миг светна ослепително, после се превърна в огромен стълб пламъци и летящи парчети, и взривната вълна изхвърли встрани телата на хилядите зрители, които се намираха наблизко.

Публиката, която вече се беше превърнала в неуправляема тълпа, веднага, като по заповед, с нов рев и писъци се устреми към изходите, прегазя полицейския кордон и най-задните, и започна тотален хаос в светлината на догарящия пулт. Пламна апаратурата на сцената и тентата отгоре – в пушилката музикантите и вокалният съпровод бяха замръзнали в ступор, и тогава Кейт откачи китарата си, измъкна отнякъде мощен прожектор и започна да крещи заповеди, докато тичаше към линията на боксовете.

Джони в средата на пътеката също захвърли Стратокастера, и двамата с Мик трескаво започнаха се да оглеждат наоколо и нагоре. Видяха спускащия се дирижабъл, и Мик викна, като заглуши воя на тълпата:

- Погрижи се за Джини и Поли - изчезвайте от тук, ние с Кейт и хората на Мухамад поемаме нещата... не се бави, няма време! Ако имаме късмет, ще се видим после! Давай!

Джони кимна, и преди да “скочи” зад кулисите, видя и чу как от приземяващия се дирижабъл започнаха на падат неща, които се взривяваха сред бягащата публика, и по възгата от него започнаха да се плъзгат черни фигури с качулки и маски. Видя Мик, с някакво автоматично оръжие в дясната ръка, да тича към сцената заедно с хората от охраната, и в следващия момент се “премести”. Вече отзад, започна да търси с поглед Джини. Видя я – тя беше на предната седалка на “Харли”-то, и плътно до нея се беше прилепила Поли. Двете му махнаха, той усети топлината на медальона, а после вече беше на седалката, плътно зад русата красавица, обгърна и двете с ръцете си... и вече бяха на върха на хълма – на около два-три километра от арената.

Долу беше истински ад – всичко гореше, чуваха се отделни взривове и стрелба на автоматично оръжие, а поток от коли се опитваше да се оттече към

магистралата и града, намиращ се на около десет километра от стадиона. Светлините на далечния град като че ли загасваха на “вълна”, движеща си от центъра към предградията. И в двете посоки имаше задръствания и верижни катастрофи, а отгоре се спускаха хеликоптери на полицията, пожарната и медицинските служби. Огромните паркинги около арената също горяха. Беше изминал само един час от началото на концерта.

Тримата слязоха от мотора, седнаха в тревата и хванаха глави, със затворени очи. Джини “работеше”, и след малко стана ясно, че хаосът не е само тук. Няколко комуникационни сателита бяха “изчезнали” от мрежата, а навсякъде по планетата се взривяваха сърверите на мобилната телефония, последвани от тези на Интернет доставчиците, радио- и TV-станциите. В големите градове - Ню Йорк, Лондон, Париж, Москва, Берлин и други, - от покрайнините към центъра нахлуваха вълни от неизвестни моторизирани банди, които взривяваха, палеха и разстрелваха всичко по пътя си.

Силите на реда не можеха да дадат отпор на изненадващите атаки, само някои военни части бяха успели да вдигнат във въздуха хеликоптери с мобилни части. Няколко електроцентрали бяха взривени, към тях се прибавяха нови. Светлините в градовете гаснеха. Транспортът спираше – и по тъмната, и по светлата страна на планетата. Ставаше нещо неописуемо и безпрецедентно, и никой от хората нямаше информация за това – в ефира цареше тишина.

Джини отвори очи, и ружюмира ситуацията:

- Ахил казва, че сме успяли. Атаките са започнали със закъснение, ваксината е излъчена и приета най-малко от половината население. Хаосът, изглежда, се ръководи от център, разположен във Ватикана, и от още няколко сателитни – близо до щабовете на армиите на големите държави.

Поли стана, и след като каза: “Аз трябва да тръгна, Мик има нужда от помощ!”, изчезна. Двамата останаха седнали в тревата, и постепенно забелязаха тишината – взривовите и стрелбата бяха стихнали, спряли бяха и опитите на автомобилния трафик да се качи на магистралата, а хеликоптерите вече бяха кацнали. Само пожарите на стадиона и около него продължаваха, но рев на тълпи вече не се чуваше.

- Май наистина успяхме - каза тихо Джони, - но на каква цена! Остана да видим реакцията, и какво са постигнали адептите на Зороастър. Като че ли всичко е наред – очаквахме нещо подобно, но не чак в такъв мащаб. Започваме да виждаме и първите случаи на разкаяние – ваксината действа, Джини! И с Божията помощ може да се размине вълната от самоубийства!

- Не бързай да се радваш – още не знаем кой стои зад бъркотиите и бандите. Все още остава най-важната част от работата – да разберем кой е мръсникът, и да се погрижим за него!

- Права си, и аз си мисля за това. Не ми се иска особено силно, но май с теб ще трябва да “скокнем” до Рим, и да видим кой се мъдри във Ватикана! Скачай на мотора, ще карам аз, а ти... слушай какво става наоколо.

- Почакай, да помислим. Не е задължително копелето да е там – може да е навсякъде. Но може би си прав – в този момент е логично да се очаква, че е там, щом дърпат конците от Ватикана. Хайде! – и тя седна на задната седалка, като наместваше огромната чанта по-удобно на гърба си.

Джони скочи на предната, и след малко се намериха на един от хълмовете над вечния град. Докато медалионите изстиваха, се опитаха да различат нещо в тотален мрак с единствена светлина, идваща от Луната. Останаха на местата си, докато очите им привикваха.

Нещо не беше наред. Беше много тихо – никаква светлина, и никакъв шум! Пълна тишина в многомилионния град!

И тогава чуха далечен рев на мощни мотори, и около хълма се появи кордон от светлини – фарове! Почнаха да се приближават в кръг, затворен отвсякъде. Разбраха какво е това, когато измежду светлините блъвна огнен факел, и след миг земята пред тях се разтресе от взрив. Взривната вълна и шрапнелите не ги засегнаха, само медалионите им се затоплиха чувствително и около тях светна синкава сфера. Още няколко взрива обгърнаха сферата в жълта светлина, и към тях се добави забързаното стакато на картечници.

- Танкове! Бронята екранира радиовълните! Това сме пропуснали! – и Джони слезе от мотора, обърна се към вълната от машини от неговата страна, напипа с мисълта си нишката към жълтия камък, която си беше обещал да не докосва, и натам се устреми ослепителен поток бяла светлина. Боекомплектът на няколко танка избухна едновременно, и наоколо се разлетяха осколки и капки метал.

Обаче празнината, която се беше появила, се запълни от нови машини, които прегазиха с гъсениците си парчетиите и разстопената стомана, и канонадата продължи, този път отвсякъде, и след малко огнената сфера ги обгърна напълно. През кълбото огън не се виждаше почти нищо, но Джони продължи да хвърля мълнии, като обхождаше с тях периметъра.

Изгуби чувството за време. Прииждаха все нови и нови танкове, той ги унищожаваше, и пак, и пак – тътенът около тях вече не стихваше и за миг. Изглежда запасите от танкове бяха неизчерпаеми. Хълмът засвети от потеклата стопилка от почва и метал, и в защитната сфера започна да става горещо. И

тогава той усети, че медалионът изстина – извади го и видя, че камъкът беше тъмен! Край! Огледа се – бяха обкръжени отвсякъде от военни машини, застинали в море от лава. Обърна се към Джини:

- Твой ред е, аз май приключих битката.

- Не, моят камък само ще ни защитава. Аз имам нещо друго – и бръкна в огромната си чанта, извади оттам бутилка от мътно стъкло и задърпа със зъби тапата.

- Не е сериозно – ще си пийваме, докато чакаме тези копелета да измислят нещо? - няколко “копелета” в термозащитни костюми наистина бяха излезли от машините и опипваха защитната сфера отвън, но като получеха електрически “шамар”, отскачаха назад.

През това време Джини успя да измъкне тапата, и от бутилката излезе рехаво облече дим, а после се измъкна... симпатичен младеж, облечен само в бедрена превръзка, протегна се с усмивка на голобрадото си лице (коса също нямаше), огледа ги с напълно черни очи, без бяло, после дръпна голямата обица на лявото си ухо, обърна се към Джини и каза на чист английски:

- Кво става, братовчедке? Пак ли нещо ще трябва да свършим?

- Само разчисти тези железарии наоколо. Добре ли си почина?

- Ами май да, пригответи нещо за пиене, като свърша – и мина през защитната сфера, все едно, че я нямаше, развъртя се, и във въздуха се разхвърчаха танкове, човечета в скафандри и разнообразна железария – всичко това започна да се приземява в равнината долу, на около два-три километра. Като почисти и изхвърли надалеч и стопената почва, младежът се обърна към тях (защитната сфера беше изгаснала), и попита невинно:

- Да... оправя ли и града ей там?

- А, не, остави ги, засега не пречат. Джони, запознай се с братовчеда ми, който не обича да споменават името му...

- А, чай сега, влача се с вас в тая чанта вече толкова време – а Джони е симпатяга! – така, че, младежо, можеш да знаеш - някои ми викат Бриарей, ама ти ми викай Бри... ако обещаеш, че няма да ме бъркаш с онова гадно сирене... искаш ли да видиш как изглеждам в същност?

- Ако наистина си оня Бриарей, за който си мисля, май не искам...

- ОК, чай сега да сложим нещо по-прилично (фигурата му се замъгли, и се появи отново, облечен в старички сини джинси, тениска с образа на Джими Хендрикс и черно кожено яке). Кво става с пиенето, братчедке?

- Ето, ще ти хареса – и Джини идвади наполовина празната бутилка, която Назарянинът беше напълнил за нея от езерото, - това ще ти хареса.

- Стопроцентова амброзия – каза младежът, след като я изпи на един дъх, а след това схрупа и бутилката. – Ммм, чисто стъкло, без гадни примеси и консерванти! Сега се живее! Кво си се опулил, бе хлапак? Не си ли виждал Джими? На всичките му концерти съм ходил, да знаеш, няма празно! Голяма работа беше момчето, напомни ми за младините... и си го прибрах в къщи, там

има кого да радва, а не разните ви тука хипита-мипита...кво, братчедке, нещо лошо ли казах?

- Такъв си е, Джони, като се разприказва няма спиране – или спи, или приказва... обаче може някои работи по-добре от другите, затова си го обичам. И си го нося със себе си – като талисман! И дядо много го обича – нали, Бри?

- Как е той? Не съм го виждал от оная малка работа с.... тамплиери ли им казвахте? - та как е той, с кво се занимава сега?

- Ами... държи кръчма – “Benny Pall’s”, наглежда местните младежи да не вършат глупости. Носила съм те там, не забеляза ли в просъница?

- Да не ме събудиш в кръчма, безобразие – сещаш се само когато има работа за вършене... ама нищо, хайде да скокнем да видим дъртия Урбанипал, става ли?

- Сега сме посред криза, ако не си забелязал.

- Ами, криза... онова с електрическите войни беше криза – това тука е махленско сбиване, мен ако питаш! Знаеш ли какво беше едно време, младежо? Половината галактика се беше забъркала в глупости – кой бил по-по-най, кого най-много обичал Той, такива ми ти работи... ценяха ни тогава, мен и братовчедите, а сега какво – да не ме събуди в кръчмата! Ама ще ти простя, миличка, ако сега скокнем направо при дъртия...

- Разбираш ли защо държат хекатонхейнерите в бутилки, Джони? Всичките са като този сладур – нямат равни в боя и пиенето, обаче като се раздрънкат... няма тайна, която да не знаят, и като почнат да плямпат... след като Тифон се раздрънка за тайните дела на Кронос, Абракасас се ядоса и всичките ги изпозатвори!

- Как е Шефът, още ли ни е сърдит? Нищо де, ще му мине след някое и друго хилядолетие, а ние не сме злопаметни... пък и някоя истинска войничка може да се отвори, а тогава без нас не може, нали... ех, доброто старо време, знаеш ли кво правехме едно време с Рама? Нищо не знаете вие! Ама ги оправихме тогава ракашасите, де, няма да им хрумне повече да тормозят свестните деца... – и изведнъж млъкна и започна души въздуха напрегнато...

- Какво става, братовчедо? – попита Джини, която също се напрегна.

- Лоша работа, нещо понамирисва... нещо се готви тука... май наистина сте в криза...

- Какво?

- Трябва да се омитаме от тук веднага... накой е намислил да си играе с Огъня на Брама! Бързо на мотора, няма време да се прибираме в шишето...

В този миг на мястото, където беше Рим, изгря слънце... от ударната вълна, разпространила се по почвата, хълмът подскочи... а светлинното кълбо продължаваше да се разширява, тревата около тях започна да пуши, защитната сфера около тях пак светна, а Бриарей викна с тежък бас така, че почти оглушаха:

- Дръжте се за мен, деца! – и когато целия хълм пламна и пристигна втората ударна вълна, тях вече ги нямаше там.

Съвзеха се на някаква скалиста пустинна равнина, под сиво облачно небе без друга светлина, освен тази от облаците. Нищо освен скали. Джони и Джини бяха седнали сред камънака, наблизко се търкаляше и мотора им, а Бриарей се беше надвесил над тях в истинския си ужасяващ вид на титан, и независимо, че беше прибрал повечето си ръце зад гърба, Джони си спомни защо им казват “хекатонхейнери” - “сторъки”. Лицето му не беше вече младежко, на огромното туловище имаше пак само бедрена превръзка, и очевидно беше много ядосан. Тежкият басов глас затътна:

- Някой горе ще се ядоса повече и от мен, ви казвам! Да си играят с Огъня на Брама – това и Рама не си го позволи едно време! Кой беше това, знаете ли?

- Как кой, наша човешка работа... около десет мегатона, термоядрен заряд от среден клас, ако се съди по всичко, което видях... някой наистина е прекрачил всякакви граници...

- Ама аз наистина доста неща съм проспал – кой ви е научил на такива работи?

- Заслугата са си присвоили разни уж учени и политици, аз обаче се съмнявам, че това е истина. Няма значение... къде сме?

Бриарей се беше поуспокоил, и пак беше младеж с джинси, тениска и яке. Проговори с приятен глас:

- Home sweet home... в къщи сме. Отдолу са жилищата ни - и той тупна с крак по каменния блок, на който седяха, - елате, тъкмо ще се видите с Джими Хендрикс и цялата компания... ще се намери и от вашто пиене, така, че ставайте да вървим, тук тоя номер със “скачането” не минава, само по стълби...

- Благодаря, Бри, обаче... ние трябва да отидем на друго място! Явно е, че доста сме объркали плановете на някого, щом извадиха ядреното оръжие! Идваш ли, Джини?

- Няма друг начин. Хайде, при дядо! Той ще знае какво сме пропуснали!

- Няма ли да ме вземете със себе си?

- Не и този път, Бри, благодаря ти за всичко! Остани си тук, ще се видите и с Джими – аз също го харесвам, предай му поздрав от мен! А ние ще вървим!

Изправиха мотора, и отлетяха към Земята, Европа, Шотландия, на адреса на “Benny Pall’s”. Пристигнаха през нощта. Беше тъмно. В първия момент и двамата се усъмниха, че са на правилното място. После очите им се приспособиха към тъмнината. Нищо, освен развалини. Из камънака видяха табелата – смачкана и леко стопена в единия край. Тогава погледнаха към градчето. Там нямаше градче, а само езеро... от лава.

Краят?

- И какво ще правим сега? – каза Джони, и седна на един камък. Джини беше още на задната седалка на Харли-то, с дигнати на кормилото крака. Отговори му:

- Не знам. Никой не ми говори. Ти чуваш ли нещо... някой?

- Не. И радиопредавания няма. Телефонна мрежа – също, опитах вече. И сателитите ги няма. Не работи и системата за глобално позициониране. Май някой силно се е престарал. И за това съм виновен аз – и се разплака със сълзи.

Джини слезе от мотора, седна до него и го прегърна:

- Недей... разбира се, че не е твоя вината. Слушай така си – винаги има надежда. И сега има. Ще намерим другите, ще отидем при Учителя, или другаде, ако трябва... ще върнем нещата там, където бяха, повярвай ми, и ще мислим какво да правим. Само не се отчайвай! Докато си жив, винаги има надежда!

И отново се качиха на мотора и го запалиха. Тръгнаха бавно по улицата между развалините, по посока на огненото езеро. След известно време го изгасиха, и пак седнаха на един камък. Отказаха се. Бяха опитали всичко, без успех. Медалионите оставаха студени, въпреки, че камъните светеха в ярко жълто.

- Разбра ли, или не са останали места, където да отидем - значи бедата е засегнала не само Земята, а и всичко друго на хората, - или никой не иска да ни приеме! - каза Джони след дълго мълчание.

- Има още едно място, Джони. От дядо съм чувала, че камъкът винаги с желание се връща при “своите”. Спомни си за пещерата на Пандора - там са останали няколко хиляди от тези. И, кой знае, когато са много... може да стане чудо!

- Добре, да опитаме, друго не ни остава. Но ти... нямаш ли къде да отидеш?

- Имам, но... Нищо, няма да разбереш. По-добре да тръгваме!

И пак запалиха мотора. В отчаянието си опипаха отново целия свят с чувствата си, и видяха малка искричка. Устремиха се натат с мислите и сърцата си, медалионите се затоплиха... и се пренесоха на малка площадка пред входа на неголяма пещера. И площадката, и входа бяха затрупани със сняг, потънаха в него до седалките. Слязоха с много усилия, и като си проправиха път през прясната, разбутаха с крака навяното пред входа, и влязоха.

Прясната продължаваше метри навътре, след това стъпиха на здрав камък, заледен наистина, но камък. Продължиха навътре по тесен коридор, като

си светеха с медалионите. След двадесетина метра стигнаха до малка крипта – около десет метра в диаметър и със също толкова висок свод, очевидно изкуствена. И го видяха вътре – саркофага от нефрит, капакът му беше оставен встрани. Джони докосна саркофага, и усети лека топлина. Погледна над ръба – вътре светеха много, много от жълтите камъни, в познатия сребърен обков. Съкровището на Пандора! Съкровището, което тя почти беше прехосала.

Пред саркофага имаше няколко високи камъка, и те седнаха на два от тях, с лица към криптата. В кутията на Пандора нямаше надежда. Имаше само ненужни украшения – мъртви като техните собствени. Този път се разплака Джини. Опря лакти на коленете си, наведе глава, подпря лицето си в дланите и заплака. Джони слушаше нейното хлипане, и разбираше колко е безпомощен. Безпомощен да помогне и на нея, и на себе си. Явно това беше краят.

В криптата беше студено. Джони стана и излезе навън. Там също беше студено, но поне беше светло. Оставиха земите на Шотландия... каквото беше останало от тях... в мрак, но тук бяха много по-наизток и беше ден.

Нагази в снега на площадката до мотора, и погледна наоколо. Безкраен низ от скали и планински върхове – стръмни и хищно протегнали се към небето, покрити със сняг и лед. Спомни си къде са - това са Хималаите. Смъртоносните, недостъпни и негостоприемни Хималаи. Които в мечтите си хората бяха заселили с небесни същества и велики легенди – в това число и с Шамбала, с нейните величествени дворци и всемогъщи мъдреци! Къде са сега тези мъдреци?

Погледна още веднъж наоколо и разбра, че път надолу няма – никакъв, дори и намек за пътека или стъпъла. Площадка над бездънна пропаст – до тук не можеше да се стигне и с хеликоптер, само луд катерач би могъл да се изкачи... къде ти, в този рядък въздух! Тогава се сети за чантите на мотора – ако там имаше въжета, можеха да опитат да се спуснат долу, височината в същност беше около сто и петдесет – двеста метра.

Провери чантите. Нищо, което да свърши работа. Само спален чувал, разни инструменти, мъртвият компютър с мъртъв GPS и неработеща сателитна връзка, и някакви парцали. И бутилка старо “Гленфидих”. Не си спомняше, кога я беше пхнал вътре. Взе бутилката и се върна в криптата.

Джини още седеше на същото място, и продължаваше да плаче. Той предложи бутилката, но тя отказа. Тогава той също седна, отвинти капачката и отпи голяма глътка. След това намери цигарите си и запали.

Какво пък, мястото е добро за край, с всичките тези върхове и символиката на саркофага... последният човек на Земята под облаците на

ядрената зима, в началото на нов ледников период, но без мамути... Джони от ВГ, поданик на Нейно Величество Кралицата на GB... Но имаше и Джини. А тя... е друго нещо.

- Мило мое момиче, вече не се чувствавам малък, слушай... остават ми четири-пет дни - тук на високото, без вода и храна, само с тази бутилка уиски... ще умра скоро. Няма как да слезем долу, вече проверих. А ти какво ще правиш? Би трябвало да си безсмъртна, по нашите стандарти...

Джини вдигна лице от ръцете си – цялото в сълзи:

- Ние живеем само толкова, колкото желаем. Аз вече нямам желание. Сега вече мога да ти кажа всичко. Дойдох тук, при дядо, с мечти за благородни и велики подвизи. Представях си как помагам на хората да излязат от културната яма, в която бяха попаднали след електрическите войни. Бях пълна с ентузиазъм и енергия, и се втурнах като глупачка, каквато в същност бях и още съм, във вашия живот. В Шумер при дядо, като жрица на Рея, провалих живота на един млад принц, който много ми вярваше. И затова свърши на жертвения камък, на друг един храм, на друго едно “божество”. Не успях да го спася... Тогава исках да умра, но дядо и Луцис не ми позволиха. След доста време живнах, бях и в Египет, и в цяла Африка. Тогава срещнах Ахил. Провалих и него. А сега – и теб. Няма за какво да живея.

И пак захлупи лице в шепите си и продължи да плаче. А Джони нямаше с какво да я утеши – двама неудачници, пропиляли в глупостта си шансовете на цял един свят... и пак надигна бутилката. Очите го засмъдяха, сега пък остава да се разплаче и той... сигурно е от силното уиски, почна да му просветлява пред погледа... а може би е от редкия въздух, високопланинска психоза или нещо такова!

Пак отпи, и потърси нова цигара, но не успя – светлината в криптата се засили, и от нея постепенно се изтъка силуетът на мъж, седнал на един от камъните по-навътре в криптата. Десният крак върху левия, десният лакет върху коляното, а брадата опряна в свития юмрук. Гледа ги спокойно с мъдрия си поглед. Офан. Или Сандафон. Архангелът мъдрец. Повелителят на Малкут и на целия материален свят във всичките му проявления. Най-силната опора на хората във всички времена. Защитникът на космическата хармония и на живота. Произлязъл от човек.

- Да, деца, стигнахме до много глупав край!

Джини направо подскочи, вдигна глава и невярващо се втрещи в него. Джони също не можеше да повярва на очите си и остана с отворена уста.

- Така. Няма да ви лъжа, наистина тук стигнахме до края. Предупредих ви, но вие нямахте търпение и избързахте. И станяхте жертва на моя стар неприятел Самаел. Всички хора този път, без изключение. Да, разбира се, че се съмнявах от самото начало кой стои зад това. Опитах се да ви подсказва, но изглежда не успях. И така, първо за теб, момиче: отиваш направо при дядо си! Той знае как да постъпи с теб. Никакви възражения! Запази този медалион за спомен и тръгвай. Веднага!

И тя изчезна от криптата, с протегнати към Джони ръце, без да успее да го достигне.

- Сега за теб, Джони. Медалионът няма да ти трябва – вече се е върнал при другите в саркофага. Твоят кармичен "товар" е много добър, няма да се преродиш в дебил или нещо по-неприятно. Не мисли за справедливостта – тя е неуслужлива дама, освен това небесната справедливост е много по-различна от тази на хората. И се случва по странни според вас начини. Светът е кръг, Джони, а не права линия. Змия, захапала опашката си. Уроборос. Крайностите се допират, затова е много по-лесно от крайна омраза да преминеш към всеотдайна любов, отколкото към безразличие, и от крайно невежество - към просветление.

Офан свали ръката си, и погледна Джони право в очите:

- Някои ден тук ще се качат хора. Ще намерят много интересна комбинация - мотоциклет "Harley-Davidson" с разни непознати за тях джунджурии в чантите, нефритен саркофаг със сребърни колиета с неизвестно предназначение... и скелет на човек в кожени дрехи с бутилка в ръка. Какво ли ще си помислят? Ще бъде много интересно. А сега – защо ти казвам всичко това? Не от жестокост, аз не съм такъв, както сигурно знаеш. Искам да запомниш нещо, преди да заспиш – в сътворения от Него свят нищо никога няма край! Има само начало, поставено от Него, и път напред. Може да ти се струва понякога като сън, но не е. Път без край! А сега остани със съня, който те очаква, и с пътя, който предстои.

Образът на Офан се разсея, светлината му изгасна, а Джони остави бутилката, легна на пода, постави ръце под бузата си, и заспа в сковаващия всичко студ на хималайската крипта на Пандора.

Махмурлукът е лошо нещо...

Джони се размърда в леглото си и с мъка разлепи клепачите си. Погледна към календара и започна да си спомня – вчера беше празнувал с хайманите от групата трийсетия си рожден ден. А после с басиста и две групита продължиха тура по пъбовете... обаче това не си спомня много ясно. Дали почнаха от “Benny Pall’s” или свършиха там... и като огледа квартирата, не видя никъде да се крие групи, гола или облечена.

С мъка стана... беше легнал и с дрехите, и с обувките... ега ти свинщината! Ако го видеше майка му отнякъде... И май се беше бил с някого, обаче къде и как, загадка. Добре, че е неделя и не трябва да ходи в книжарницата. Сега да звъннем за проверка какво сме правили... опа, телефона го няма! И часовника, и парите – всичко! Добре, че остави шофьорската книжка в квартирата... я да видим какво е останало – само ключа от квартирата, и някакви сметки... много сме изпили, а си бях обещал да спра с тази гадост! Остана да засмъркам и кокаин...

Съблече се и влезе в банята. След малко излезе освежен и избръснат, но това не беше премахнало главоболието. Изпи един аспирин с чаша кока-кола, а после си направи кафе. Запали цигара и се фокусира отново на събитията от нощта.

Да, групитата бяха избягали, когато с Флойд се нацепиха до ниво “крокодили”, и тогава май за тях се лепнаха някакви фенове от клуба... или клиенти от книжарницата, не е ясно. Почна да разглежда сметките, за да си спомни къде са ходили всъщност. И изведнъж, изненада! Талон от лотарията, смачкан заедно със сметките. Кой го е “набутал” с този разход - Джони мразеше лотариите и не вярваше в тях, - а и талонът не беше от евтините... Майната му, утре ще го проверим за всеки случай!

Намери в хладилника цял сандвич, и го изяде с чаша прясно мляко. Изпи още една чаша кока-кола, изпуши още една цигара и твърдо реши – няма да излиза никъде днес, ще реанимира в квартирата. И никакъв твърд алкохол... до следващия път!

Събуди се чак на другия ден сутринта. Понеделник. И е във форма, всичко си е на мястото. Избръсна се, взе душ, набързо се облече и излезе – имаше време преди книжарницата да мине през банката, където е местната му сметка в GB. Да изтегли малко пари, а и да провери талона, знае ли човек...

Получи парите си от банкомата отпред (кредитната карта не бяха откраднали, и за това благодарим!), а после отиде на гишето за специални

услуги. Даде талона да го проверят, служителят отиде някъде, след малко се върна без талона и излезе пред гишетата:

- Сър, ако обичате, елате с мен при мениджъра...
- Някакъв проблем ли има?
- Мениджърът ще ви обясни, елате.

Заведе го до офиса на мениджъра, и Джони влезе вътре сам. Там видя дебел плешив човек с очила, мустаци и бакенбарди, облечен в делови костюм, който го покани да седне:

- Приятно ми е, Джон Доу Втори, ескуайер. Имате ли платежния документ, с който сте придобили талона?

- Моля?

- Касова бележка, разписка, фактура, контролен талон – нещо, което да удостоверява, че вие сте притежател на талона?

- Ами нали аз го дадох на вашия служител, кой да е притежател... а, разбирам, момент – и прерови пак джобовете си, добре, че не беше изхвърлил сметките. Намери контролния талон от лотарията и го подаде на мениджъра. Той свери номерата, остави двата документа на бюрото си, стана и се усмихна. Джони също стана, усети някакво напрежение...

- Благодаря ви, че изпълнихте необходимата формалност. Сър, вие току-що станяхте много богат човек. Печелите джакпота на Голямата Лотария – девет милиона и петстотин хиляди британски паунда! Честито!

Джони седна като подкосен. Девет милиона... леле! Ами сега? Мениджърът също седна, наля чаша вода, подаде му я и се усмихна:

- Не се притеснявайте, не боли! Ще искате ли да прехвърлите печалбата при нас?

- Разбира се, как иначе... направете каквото е необходимо...

- На депозит и за колко време?

- Момент... по-добре на разплащателната ми сметка.

- Губите лихви, но това си е ваша работа. Ще искате ли данъчно съдействие или данъчна консултация?

- Не, благодаря, аз не съм британски гражданин, това ще реша по-късно.

- Разбирам. Дайте ми някакъв документ за самоличност и изчакайте тук.

След половин час мениджърът се върна, подаде му личната карта... и платинена кредитна карта!

- Още веднъж, честито. Сметката ви е заверена с девет милиона и петстотин хиляди британски паунда плюс наличните, и имате открит кредит при нас до пълния размер плюс овърдрафта. Ще искате ли да запазите за спомен талона?

- Ако е възможно.

- Да, разбира се. Ето, подпишете копието, контролният талон остава при нас. Подпишете и тази декларация, че сте съгласен банковият клон да извърши действията по установяването и т.н. – това трябваше да го подпишете в началото, но сега няма значение. Още веднъж, честито и довиждане!

Джони тръгна към изхода с несигурна походка, но след малко се върна при мениджъра. Почука, и пак влезе. Той все още беше сам.

- Може ли да получа веднага в брой сто хиляди?

- В брой? Толкова много? Наистина сто хиляди паунда в брой?

- Да, наистина. Ако обичате.

- Ами изчакайте тук... - След малко мениджърът се върна, - Сто хиляди в банкноти по сто паунда. В куфарче на банката, не сме имали такъв клиент отдавна. Само разпишете ето тук. И пребройте парите. Ще искате ли охрана до мястото на дестинацията на сумата?

- Не, благодаря, ще се справя. И довиждане.

- Винаги сте добре дошъл при нас – и мениджърът го изпрати до изхода на клона.

Книжарницата, където работеше, беше на пряка разстояние. Стигна след минута. Като влезе, видя, че собственикът, с когото бяха приятели, беше сам в предверието, при евтините брошурки в меки корици.

- Здравсти, Джереми. Напускам.

- Моля? Да не тръгваш на турнета с онези хаймани? И от кога?

- Веднага. И искам да ти платя за книгите, които са у мен.

- Ако наистина напускаш веднага, ще ти ги приспадна от заплатата – сега не мога да ти платя, в края на месеца...

- Не искам заплата. Плащам ги веднага – и остави куфарчето на плота пред него. Джереми го отвори, и се облещи:

- Не бъркаш ли нещо? За тези пари ще получиш всичко, което имам!

- Знам. Тези пари са за теб, Джереми. Като малка благодарност за всичко, което си направил за мен. За да излезеш от финансовото блато, в което си затънал от добрина. Да, знам, че ми плащаш с кредити. И другите ти проблеми знам – не ги заслужаваш, добър човек си.

Джереми седна и се разплака.

- Благодаря ти, Джони. Ще ги приема, и после... винаги си добре дошъл, знаеш...

- Хайде сега, не се трогвай толкова... ще почерпиш едно при Бени... а сега трябва да тръгвам.

- Добре. Успех, Джони. А аз ще запомня този понеделник... – и с треперещи колене го изпрати до вратата.

Джони спря едно такси, и кацна пред входа на големия комплекс на “Harley-Davidson”. Влезе веднага и без да се церемони, веднага купи това, за което си беше мечтал винаги - последния модел с всички възможни екстри, без излишните според него шареници. Плати с картата си, и като видяха с какво плаща, веднага го оцениха в графата «VIP» клиент. Получи като бонус и специалния знак на фирмата - огромен медалион със златната марка, на неръждаема верига, символ на върховенство между рокерите. Прибра го внимателно в специалния калъф и го скри в джоба на якето си. Излезе гордо от вратите на магазина, яхнал мечтата на живота си.

Веднага отиде в “Benny Pall’s”, паркира гордо отпред, погали кормилото и влезе вътре. Белокосият съдържател беше зад бара, а по масите седяха десетина стари посетители – повечето от тях познати.

- Бени, приятелю, днес черпя всички, които влязат тук, включително и теб! Имам повод!

- Да не са ти подписали най-после онзи договор с продуцентската къща, а? На турне ли тръгваш? Или си намерил съкровището на Лизимах в твоята България?

- После ще ти кажа. Сега черпя всички! - и седна на най-близката маса, - за мен обаче само кафе и портокалов сок, от днес не пия твърди питиета...

- Виж ти, от понеделник нов човек... – мърмореше си старецът, докато му носеше усмихнат кафето и сока.

А Джони щастливо четеше описанието на мотоциклета си. По едно време извади талона от лотарията, разгледа го внимателно и реши да си го постави в рамка, като се върне в България. Обърна го, и на гърба видя надраскан с химикал телефонен номер... с много странен и дълъг зонален код – такива кодове нямаше! Някой шегаджия сигурно! Нищо, може и да го опита, да види каква е закачката... после. Сега – “Harley-Davidson”! И потъна отново.

Разсея го звънчето над входната врата, точно когато беше на най-интересното място. Погледна механично, и ченето му увисна – влизаше най-взривоопасната мацка, която беше виждал през живота си! Крака, започващи направо от ушите, бюст като египетски пирамиди, леко мургава кожа, кестенява коса до кръста, и огромни, широко разположени очи! Памела Андерсън да се нареди на опашката отзад! И всичко това опаковано в миниатюрна бяла рокличка (май без нищо отдолу), и като гарнитура – огромна бяла чанта на лявото рамо. И това нещо тръгна към него, доближи и попита с дълбок глас:

- Здравсти. Мога ли да седна при теб?

- Ами как да не може? Даже ще махна другите столове, да не се присламчи някой... – скочи, отмести стол за нея, и помогна да се инсталира огромното съоръжение, наречено чанта, на съседния стол.

- Боже мой, откъде идваш? От някоя приказка ли?

- И да, и не, обаче тук е приятно. Дядо ми е ей онзи там, дето му викате “Бени”.

- Олеле, как не съм те виждал до сега, аз съм от постоянното присъствие...

- Идвам рядко. Всъщност много пътувам, постоянно.

Джони пак изгуби контрол над очите си, и докато се плъзгаха по разкошните и почти напълно открити гърди, видя между тях огромен сребърен медалион с жълт необработен камък.

- Много зяпаш, не си ли виждал такива? За твоє сведение обаче: напълно естествени са, няма грам силикон. Просто така са ме направили.

Бени, който гледаше цирка иззад бара, се дотътри и се ухили:

- Здравей, внучке мила. Стриди ли да бъде? И вода?

Тя скочи и се метна на врата му, целуна го по бузата и проговори с глас на глезено момиченце:

- Дядко златен, днес се връщам от Мексико! Виж какво си имам! – и му показва медалиона.

- Май съм виждал някъде такъв...

- Знам, затова ти го показвам! А пък стриди няма да откажа! – и пак седна при Джони. – Много си го обичам! Той ми е единствен! А аз съм Джини, като от арабските приказки!

- Наистина си от приказка, но не знам, дали е арабска... а може би все пак от “Хиляда и една нощ”... а аз съм си най-обикновен Джони, и то не от тук, а от България...

- Знам всичко за теб, и съм много заинтригована... и за многото езици, които говориш, и за многото ти образования, макар и незавършени, и за дивотиите с моторите... този мотор отпред да не е твой? Айде стига бе!... а и за другите ти качества подочух – свириш, казват, като Сатриани, и с мацките си попрекалил, казват... май знаеш какво да правиш в леглото, заинтригована съм, аз си падам по тези неща, нищо, че не съм блондинка! И дядо ме търпи такава!

Джони направо онемя... събра смелост и смутолеви:

- Откъде толкова информация за скромното “мен”?

- Много просто, мойто момче! Кака ти се връща от разкопки в Мексико, там ровихме калта през последните месеци с твойто мило мамче... та-да! Виж

какво ти праща тя от там! – бръкна в чантата, и извади същия медалион като нейния. – Веднага да го слагаш, такова магическо нещо не си виждал... взехме ги от един старец в планините, омагьосахме го набързо, и не ни ги продаде, а ни ги подари – каза, че щели да потрябват за добро дело...

Джони сложи медалиона на врата си (май му вървеше на медалиони днес), и като че ли усети приятна топлина (сигурно обаче беше от тази прекрасна бърборана без никакви задръжки), и смутолеви:

- Кака ли... ти май си по-малка от мен, може и да си непълнолетна...

- Ще ти обясня после, докато те дегустирам! Знам от майка ти, че с теб е по-добре направо, а не със заобикалки! Пък и аз съм такава - не обичам разните там недомлъвки и загадъчни лафчета на еснафките - “Не, не, ама всъщност да!” - искат същото като мен, само не смеят да си кажат... така де! Обаче имам още нещо в чантата си за теб – бръкна и извади малка стъклена бутилка, - малко жива вода от един приятел, направо от езерото. Ще си я изпиеш после, като останем само двамата... - и пак бръкна в чантата, откъдето се появи мътна тумбеста бутилка с голяма тапа от някакво дърво. Момичето започна да се мъчи с тапата, при което някои части на тялото ѝ се раздвижиха... ами направо хипнотизиращо. За да каже нещо, Джони преглътна и измърмори:

- Някаква текила или мескал от Мексико... ама аз вече не пия...

- Да бе, текила, - тапата най-накрая беше извадена, излезе хилаво облаче дим, а после оттам се измъкна... симпатичен гологлав и голобрад младеж, облечен с вехти сини джинси, тениска с образа на Джими Хендрикс и черно кожено яке! Той придърпа четвъртия стол и седна.

- Здравсти, аз съм Бри, ако си забравил, ама не гадното сирене, да си имаме уважението. Как си, братò?

- Познаваме ли се? – Джони се огледа шашнато наоколо, но май никой освен него и Бени не забелязваше какво става...

- А бе ти на ударен ли се правиш? Познаваме се, и още как – от един сън! И имаш много поздрави от Джими! – и посочи към тениската, - Нищо, ще си спомниш, братчедката ще ти върне спомените, ако разбираш какво имам пред вид... обаче чух, че днес черпиш всички тук, и не издържах в бутилката... Бени, дай от онова, хубавото стъкло, и повече за пиене... и да е горещо, ти си знаеш!

Момичето стана, хвана Джони за ръка и го задърпа към бара, а той - с омекнали колене, - тръгна послушно и чу следната тирада: “- Хайде, на така Джини не ѝ се спинка, не е уморена, правят ѝ се други неща, после ще си дрънкате с Бри, хайде бързо де... Джони и Джини...звучи добре!”

И тя го заведе зад бара, издърпа го през вратата в ляво, в коридора, и после направо... през стената в дъното.